

DAHA GÜÇLÜ DEVRİMCİ MÜCADELE, DAHA GÜÇLÜ KİTLE HAREKETİ

Değişim isteği, yoğun çelişkiler, sisteme yönelik öfke, yeni güçlerin mücadele saflarına dahil olması daha güçlü bir devrimci çalışmayı, değişim isteğinin devrim isteğiyle birleştirilmesini içeren bir yoğunlaşmayı getirmelidir. Oportünizmin ve reformizmin "kitlelerin hareketinden kopmamak gerek" diyerek kitlelerin ihtiyacı olan devrimden uzaklaşan, kayıkçıların nehrinde sürüklenen tasfiyeciliğine karşı açık, net ve kararlı konumlanıştan taviz verilmemelidir. Daha güçlü kitle hareketleri, daha birleşik bir mücadele hattı için daha enerjik bir devrimci çalışma, daha yaygın bir devrimci propaganda; işte ihtiyaç duyulan budur.

KOLEKTİF DOĞRULTU

GENEL SİYASİ ÇİZGİ ÜZERİNDE ÖNDERLİK YETENEĞİNİ GELİŞTİR

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

9 ŞUBAT-23 ŞUBAT 2022 • SAYI: 105 • FİYAT: 3 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

Öfkeyi Yangına, Açlığı İsyana

ÇEVİRELİM!

RÖPORTAJ

4

EMEK

6

ANALİZ

10

ÇORAP İŞÇİLERİ: HAKLARIMIZI ALINCAYA KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ!

Türkiye genelinde 80 bin civarında çorap işçisi var. Bu işçilerin 30 bin kadarı İstanbul'da. Çorap işçilerinin maaşları, Çorap Sanayicileri Derneği tarafından belirlenmekte. İşçiler, bu yılki ücret belirleme sürecinde sendikal mücadeleyi başlattı.

TARIMDA EMPERYALİST DAYATMALAR NEDEN, GIDA KRİZİ SONUÇTUR!

Bu ağır koşullar; ayakta durmak, üretim yapmak için tefeci-tüccar ve bankalardan kredi alan küçük üreticiler maliyeti dahi karşılayamayan üretim ile borcunu ödeyemedi, daha fazla borçlandı ve borçları ödenemez noktaya ulaştı.

SOL "DALGA"MI EGEMENLERİN DÜZENİNİ KORUMA MANEVRASI MI? - II

Özcesi emekçiler daha derin bir sefalet ve açlığın kollarına itildi. Bu durum başta yarı sömürgeler olmak üzere dünya genelinde kitlelerin kapitalist sisteme karşı öfkesini hızla büyüttü.

İHD, 29 Partizan ve YDG okurunun işkenceyle gözaltına alınmasını raporlaştırdı

HATAY – Samandağ'da 29 kişinin işkence ile gözaltına alınmasını raporlaştıran İHD Hatay Şubesi, gözaltına alınanlara kötü muamelede bulunanların cezalandırılmasını istedi.

Hatay'ın Samandağ ilçesinde 22 Ocak'ta Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları tarafından yapılan müzik dinletisine polislerce yapılan baskında 16'sı çocuk 29 kişi "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla gözaltına alınıp, serbest bırakıldı. Gözaltına alınanlarla görüşen İnsan Hakları Derneği (İHD) Hatay Şubesi, olaya dair bir rapor hazırladı. İHD Hatay Şubesi hazırladığı raporu binalarında yaptıkları basın açıklamasıyla kamuoyuyla paylaştı.

Raporu okuyan İHD Hatay Şubesi Eşbaşkanı Mürsel Tonguç Salmanoğlu, işkenceye maruz kalan 7 kişinin kendilerine ulaşmaları ardından yapılan görüşme sonucu rapor hazırladıklarını söyledi.

YAŞANAN HAK İHLALLERİ

Samandağ ilçesinde bir kafede müzik etkinliğine çok sayıda polisin baskın

düzenlediğini, polislerin "arama emrimiz var, gözaltı yapacağız" dediğini, fakat arama emrini ve gözaltı kararını göstermediklerini belirten Salmanoğlu, yaşanan hak ihlallerini şöyle aktardı: "Sonrasında polislerin yumruk ve tekmelerle orada bulunan çoğu çocuk birçok kişiye şiddet uygulandığını, gözaltı esnasında bazı kişilerin yerlerde sürüklenildiğini, kimilerinin tekmelendiğini ve yumruklandığını, hakaretler edildiğini, gözaltı otobüsüne kapasitesinden fazla kişinin tıka basa doldurulduğunu, otobüs içinde nefes almakta zorluk çektiklerini, bunu dile getirmelerine rağmen kapıların açılmadığını, üstüne otobüsün içine biber gazı sıkıldığını, gözaltı sonrası direkt hastaneye götürülmediklerini, TEM de 8 saat soğuk ve karanlık bir odada ayakta bekletildiklerini, avukatlarını aramalarına izin vermediklerini, gözaltı esnasında fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kaldıklarını, gözaltında iken çocuklarını görmeye gelen ailelerden bazılarının 'senin çocuğun terör örgütü mensubu' diye söylemlerde bulunduğunu, örneğin TEM de 18 yaş altı bir çocuğu almaya gelen anneye polisler tarafından;

'kızınız örgüt toplantılarına katılıyor, suç üzerine kalacak' söylemleri yapıldığını, bunun sonucunda da annenin fenalaştığını, buna tepki verenlere ise hakaretler edildiğini. Hastaneye 8 saat sonra götürüldüklerini muayene esnasında muayene odasını polislerin genelde terk etmediğini, bazı doktorların darp raporunu usule uygun bir şekilde almadıkları ve ilgilenemedikleri gibi birçok hak ihlalini dile getirmişlerdir."

'SORUŞTURMA AÇILSIN'

2021 yılının ilk 11 ayında; İHD Dokümantasyon Birimi'nin tespitlerine göre resmi gözaltı yerlerinde en az 415 kişinin işkence ve diğer kötü muameleyle maruz kaldığını anımsatan Salmanoğlu, "Kolluk güçlerinin barışçıl toplantı ve gösterilere müdahalesi sırasında, sokak ve açık alanlarda ya da ev ve iş yeri gibi mekânlarda, yani resmi olmayan gözaltı yerlerinde ve gözaltı dışındaki ortamlarda yaşanan işkence ve diğer kötü muamele uygulamaları 2021 yılında da tüm yoğunluğu ile devam etmiştir. Kolluk güçlerinin, evrensel hukukta ve ülke yasalarında tanımlanan zor kullanma yetkisinin çok ötesine geçen kural dışı, denetlenmeyen, cezalandırılmayan bu şiddet sıradanlaşarak gündelik yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Bizler İnsan hakları savunucuları olarak ilgili kurumlara Türkiye'nin taraf olduğu ve yükümlülüğü bulunduğu uluslararası sözleşmeleri hatırlatırız. Buradan ilgili kurumları gerekli soruşturmayı açmaya ve hak ihlallerinin yaşanmaması için ivedilikle gerekli önlemleri almaya çağırıyoruz" dedi.

Süleyman Cihan mezarı başında anıldı

İSTANBUL- Proletarya Partisi'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan Feriköy'de bulunan mezarı başında anıldı. Feriköy Mezarlığı'nda bulunan Berkin Elvan, Didar Şensoy ve Helin Bölek'in mezarı da ziyaret edildi.

1981'de Gayrettepe Emniyeti'nde işkenceyle katledilen Süleyman Cihan "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle Şişli Feriköy'de bulunan mezarı başında anıldı. Yapılan konuşmalarda 50 yıllık mücadele tarihinden öğrenmemiz ve bu mücadelede ölümsüzleşenleri anmamız gerektiği vurgulandı.

AİLE ZİYARETLERİ DEVAM EDİYOR

İstanbul'un birçok bölgesinde şehit ve tutsak ailelerine ziyaretler devam ediyor. Ataşehir, Ümraniye ve Sarıgazi'de Efendi Diril, Fevzi Yalçın, Samet Tosun, Gül Kaya, Polat İyit, Ali Kayadoğan, Ahmet Kargın, Süleyman Cihan ve Ümit Dinler'in ile devrim şehidi Cüneyt Kahraman'ın aileleri ziyaret edildi. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle aile ziyaretleri ve mezar anmaları devam ediyor.

Halk Savaşçıları Dersim'de mezarları başında anıldı

DERSİM- Halk Savaşçıları Dersim Merkez'de mezarları başında Partizan okurları tarafından anıldı.

2 Şubat 2011'de Dersim Aliboğazı'nda yaşanan göçük nedeniyle ölümsüzleşen TKP/ML MK üyesi Sefagül Kesgin, TİKKO Bölge Komutanı Nurşen Arslan, TİKKO ge-

rillaları Derya Aras, Fatma Acar ve Gülizar Özkan; 2015'te Mercanlarda ölümsüzleşen TİKKO gerillası Hakan Çakır ve 2016'da Geyiksuyu'nda ölümsüzleşen TİKKO gerillası Haydar Arğal mezarları başında anıldı. Karanfil bırakılan mezarlarda saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan konuşmalarda 50 yıllık mücadele

tarihinden ölümsüzleşenlerin yerlerinin dolduğu ve dolmaya devam edeceği ifade edildi.

Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası vesilesiyle düzenlenen ziyaretlerde PKK kurucularından Sakine Cansız ve PKK gerillalarının mezarları da ziyaret edildi.

POLİTİK GÜNDEM

DAHA GÜÇLÜ DEVRİMCİ MÜCADELE, DAHA GÜÇLÜ KİTLE HAREKETİ

Ülke gündemi dalgalı, saçaklı ve yoğun. Örtü işlevi gören “Atatürk heykeline saldırı”, Tayyip Erdoğan ve avanesinden bir kısmının yakalandığı korona etrafında dönen “bela okuma ve sıhhat dileme kavgası,” muhalefetin cumhurbaşkanı adayının kim olacağına dair spekülasyonlar gibi daha bir dizi “pılıpırtıyı” ayıkladığımızda asıl gündemin işçi ve emekçilerin yaygın hareketi, zam furçasına duyulan öfke ve sokaklara taşmış bulunan halk protestoları olduğu görülecektir. Ekonomi alanında dünya çapında yaşanan baş aşağı gidiş sadece Türkiye’de değil başka birçok ülkede çelişkilerin keskinleşmesinin ana nedenidir. Rusya’nın Ukrayna’ya saldırıp saldırmayacağı üzerine spekülatif senaryolara sıkışmış gözükten uluslararası gerginliklerin de temelinde dünya çapında yaşanan ekonomik çöküş sorunsalı bulunmaktadır. Bu çöküş sürecinin bizimki gibi ülkelerde daha önce ve yoğun biçimde hissedilmesi dışa bağlı ve yarı feodal ekonomik şartların kaçınılmaz sonucudur. İşçi ve emekçi hareketinin yaygınlaşması gelecek için bir işarettir. Bu işaretin doğru anlaşılması ve buna uygun konumlanmak için öncelikle “pılıpırtıdan” ayrı düşünmek, kayıkçı kavgasına malzeme taşımamaya dikkat etmek gerekir. Farkında olmalıyız ki kayıklar zaten sürüklenmektedir, üzerinde oldukları nehrin sonu ise onlar için felakettir...

2021 yılında işçiler ve emekçiler büyük bir yoksullaşma yaşadılar ve devam edecek bu büyük yoksullaşma sürecinin de henüz başındayız. Ücretlerin enflasyon karşısında erimekte olduğunu söylemek vahameti anlatmak için yeterli değildir. Temel ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan ve ciddi boyutlara varan bir ekonomik kayıp söz konusudur. Krizin tüm faturası işçilere, köylülere, emekçilere ve orta sınıflara kesilmiştir. Bu ekonomik krizde egemen sınıflar ise palazlanmaya devam ettiler. Bankacılık sektöründe 2021 yılında toplam 92 milyar TL’lik kâr sağlandı ve bu kayıtlara tarihin en yüksek kârlılığı olarak geçti. Bu, bir önceki yıla göre %58 düzeyinde bir artış demektir. Bu tüm büyük ve ana sektörler için geçerlidir. Üretim ve finans alanında yaşanan krizde patronlar daha fazla büyürken, emekçiler daha fazla yoksullaşmıştır. Bu tablo gelir farkının da büyüdüğünü, krizde emekçiler için yıkımın, patronlar için fırsatların gerçekleştiğini göstermektedir.

Faiz-kur-enflasyon sarmalında emperyalist sermaye ve uşakları büyük “vurgunlar” gerçekleştirirken, bizdeki gibi pazarların emperyalist sistemin ucuz mal ve tatlı sermaye vurgunları için bereketli pazar hali derinleşerek sürmüştür. Faşizm sopasına, yönetime kabiliyetine ve kitlelerin örgütlenme-siyaset yapma hakkının cendere olmasına güvenerek krizin tüm faturasını emekçilere acımasız şekilde kesmekten geri durmamıştır. Özellikle son 7 yılda kitle hareketlerinin zayıfladığı, hak arama bilincine ağır darbelerin vurulduğu, örgütlü güçlerin ve tüm örgütlenmelerin zayıflatıldığı ya da teslim alındığı koşullar faşizmi daha pervasız ve saldırgan hale getirmiştir. Geniş kitlelerin faşist kliklerin yürüttüğü kayıkçı kavgasında saf tutmaya mahkûm edildikleri ve ancak bu temelde politize olmalarına izin ya da olanak verildiği, tüm beklentilerin ve odaklanmanın adeta seçimlerle sınırlandırıldığı bir kuşatma gerçekliği vardır. Bu kuşatma açık bir şekilde pasifizmin üretildiği, sisteme olan tepkilerin faşist kliklerden birine yedeklenmeye dönüştürüldüğü, tüm sorunların çözüm iradesi ve gücünün sandık olduğu, sandığın dışına çıkan her arayışın “darbe, terörizm, provokasyon” kategorisinde ele alındığı bir ideolojik-politik saldırı söz konusudur.

MÜCADELECI GÜÇLERE EKLENEN YENİ HALKALAR!

Tüm bu kuşatmaya, yönlendirme ve pasifize etme çabasına rağmen, gelişen noktada kitlelerin hak arayışı ve mücadelesinin engellenemeyeceği görülmektedir. Bir süredir işçilerin ve emekçilerin irili ufaklı direniş ve mücadeleleri bugün yaygın iş bırakmalarına, iş yeri işgallerine, sefalet zamlarını protestoya, sokaklarda eylemlere dönüşmüştür. Metalden inşaat sektörüne, tekstilden maden sektörüne, nakliyeden gıda-perakende sektörüne birçok üretim ve hizmet sahasını içerecek şekilde yaygın bir hareket oluşmuştur. Buna bir de özellikle T. Kürdistanı’nda fahiş elektrik zamlarına karşı kitlesel eylemler eklenmiştir. İşçilerin, emekçilerin birikmiş öfkesi sınıf mücadelesinde kitlesel eylemlere, örgütlenme arayışına ve artık hak kayıplarına tahammül göstermemeye dönüşmüştür.

Faşist diktatörlüğün siyasal ve ekonomik sıkışmışlığı, çözümsüzlüğü toplumsal çelişkileri sürekli şekilde keskinleştirmektedir. Sahneye dünyeden farklı, yeni mücadeleciler güçler çık-

maktadır. İş bırakmalar, kısmi grevler, direnişler, öğrenci eylemleri sürekli ve dinamik bir şekilde değişim isteyen yeni bir hareketin oluştuğunu göstermektedir. Tüm bunlara dünden bugüne demokratik haklarını isteyen, memnuniyetsizliğini açık şekilde ifade eden ve değişimi talep eden demokratik kesimleri de eklemek gerekmektedir. Gelişmeler yeni güçlerin mücadele cephesine akışını daha da güçlendireceğine işaret etmektedir. Ekonomik temeldeki gelişmeler ve bundan beslenen propaganda devrimci güçlerin etkinliklerinin çok ötesinde bir yaygınlığa, sürekliliğe ve bunun yarattığı bir bilinçlenmeye işaret etmektedir. Bu bağlamda yaşadıkları sorunların boyutunu ortaya koyan propagandalarda halk yığınlarına “harekete geç” çağrıları düne göre daha geniş bir çevreden ve daha açık yapılmaktadır. Sefalet koşullarının ve bu koşulları üreten keskin çelişkinin itim gücü ve potansiyeli olağanüstü düzeyde gelişkindir. Tüm bunlar devrimci çalışmalar için güçlü ve enerjik bir zemin sunmaktadır. Bunun yanında ise değişim isteği, ekonomik-sosyal haklar için örgütlenme arayışı ve buna dair gelişen bilinç kitleleri devrimci temeldeki yönelime daha açık hale getirmektedir.

DEĞİŞİM İSTEĞİNİ DEVRİMCİ TEMELE KAVUŞTURMAK!

Bu eksende anlık gelişmelere değil sürecin bütününe odaklanmak, devrimcinin görevlerini de bu eksende belirlemek gerekmektedir. Komünist yaklaşımın ve tutumunun “Çeşitli sınıfların güç ve eğilimlerinin doğru, nesnel biçimde dikkate alınması üzerinde yüksel”diği (Lenin) unutulmalıdır. Çelişkilerin niteliği, kitlelerdeki arayışın ve yükselen taleplerin özü, egemen sınıfların her şeyi ama özellikle de kitlelerden yükselen eylemleri belirlenmiş sınırlar içinde tutmak üzere aldıkları konum ve kendi içlerindeki parçalanma ve çatışmalar daha güçlü bir hareketin işaretini vermektedir. Bu hareket yeni güçlerin sürekli katılımıyla büyüme özelliğine sahiptir. 2022’de ivme kazanan ve yaygınlaşan hareketin yer yer kazanımlarla, yer yer kayıplarla birlikte ilerleyeceği, ama mutlaka yeni halkalarla güçleneceği potansiyeline sahip olduğu kavranmalıdır.

Asıl üzerinde durmamız ve tartışmamız gereken ise ortaya çıkan hareketten devrimci çalışma lehine nasıl yararlanacağımız, buna nasıl yönele-

ceğimiz, bunun için nasıl birleşip ve örgütlenebileceğimizdir. Hiç kuşkusuz özellikle geniş temeldeki ekonomik sorunlar ekseninde propaganda yapmanın olanaklarının yoğunlaştığı ve devrimci çalışma için kolaylaştırıcı olan bu durum karşısında devrimin propagandasına odaklanmak, bunun yaratıcı şekilde hayata geçirilmesine çalışmak gerekmektedir. Bu görevin parçalı ve dağınık çalışmaları birleştiren, yönlendiren ve peşinden sürükleyen, ileriye taşıyan nitelikte olduğu ortadadır. Bir adım ilerde olma sorumluluğuyla süreci öngörüp yoğunlaşmak ama özellikle de hareketten öğrenmeyi ihmal etmemek gerekir.

Devrimci çalışmaların, yaygın devrim propagandasının kitleleri pasifizme, parlamentarizme, ekonomizme hapseden sınırlardan kopmayı içerdiği unutulmamalıdır. Kitlelerin gerçek kurtuluşuna işaret etmek, bu eksende daha güçlü çalışmalar örgütlemek ve bu çalışmaları hayata geçirmek kitlelerin ekonomik, sosyal temeldeki hakları ve örgütlenmeleri karşısında egemenleri daha fazla tavize zorlamak anlamına geldiğini de unutmamalıyız. Sorun her zaman için neyin neye hizmet ettiğidir; hak mücadelesi devrimin hizmetinde olduğunda büyük kazanımların aracı olacaktır. Devrimci rotanın işaret edilmediği, onun daha güçlü ve etkili şekilde sürdürülmediği, sadece kitle hareketinin içinde olmakla ve peşinden sürüklenmekle sınırlı bir çalışma sürecin tüm devrimden uzak, hastalıkları, zaafı taşıyan politik yanını beslemeyi getirecektir. Hiç kuşumuz olmamalıdır ki bu hareketin daha da güçlenmesine ve ileriye taşıyan politik bir nitelik kazanmasına engel olacaktır.

Değişim isteği, yoğun çelişkiler, sisteme yönelik öfke, yeni güçlerin mücadele saflarına dahil olması daha güçlü bir devrimci çalışmayı, değişim isteğinin devrim isteğiyle birleştirilmesini içeren bir yoğunlaşmayı getirmelidir. Oportünizmin ve reformizmin “kitlelerin hareketinden kopmamak gerek” diyerek kitlelerin ihtiyacı olan devrimden uzaklaşan, kayıkçıların nehrinde sürüklenen tasfiyeciliğine karşı açık, net ve kararlı konumlanıştan taviz verilmemelidir. Daha güçlü kitle hareketleri, daha birleşik bir mücadele hattı için daha enerjik bir devrimci çalışma, daha yaygın bir devrimci propaganda; işte ihtiyaç duyulan budur.

Çorap İşçileri: Haklarımızı Alıncaya Kadar Mücadele Edeceğiz!

2022'nin Ocak ayında başlayan işçi eylem ve grevleri yayılarak devam ediyor. Metal işçileri, depo işçileri, liman işçileri, maden işçileri ve birçok fabrikadan ortak sendikal mücadele başlatan çorap işçileri... Deriteks'te örgütlenen çorap işçileri sefalet zammına karşı iş bırakma ve iş yavaşlatma eylemleri düzenliyor.

Türkiye genelinde 80 bin civarında çorap işçisi var. Bu işçilerin 30 bin kadarı İstanbul'da. Çorap işçilerinin maaşları, Çorap Sanayicileri Derneği tarafından belirlenmekte. İşçiler, bu yılki ücret belirleme sürecinde sendikal mücadeleyi başlattı. Deriteks Sendikası'nın geçtiğimiz hafta düzenlediği örgütlenme toplantısının ardından Alpin Çorap fabrikasında işçiler, sefalet zammına karşı iş bıraktı. Bunu takiben Şimşek Çorap, Erdal Çorap, NBG Çorap, Berr Çorap, Aushra Çorap ve Çelik Çorap'ta işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak iş yavaşlattı veya iş bıraktı. Deriteks Sendikası'nın da dahil olduğu görüşmelerde işçiler, patronların belirlediği ücretlerden fazlasını alarak kazanımlar elde etti.

Örgütlenen çorap işçileri, talepleri ve eylemleri hakkında aktarımlarda bulundu.

'POLİS KİMİ KORUYOR?'

Berr Çorap'tan Enes Yıldırım: 10 senedir çorap fabrikalarında çalıştığını ifade ederken, "Burada 2 se-

nedir çalışıyorum. Makineci olarak toplam 30 kişiyiz. Formanede de 30 kadar işçi var. Diğer bölümlerle birlikte 70 kişi vardır toplamda.

Maaşların belirlenme sürecini konuşmak istediğimizi söyledik, muhasebeyle görüştüler ve en son 5 buçuk dediler. Biz 7 bin istediğimizi söyledik. Bu çorap işçileri olarak belirlediğimiz ücretti. 7 bin lira olması gerekiyor dedik yani. Bizim fabrikada prim yok, sosyal hak yok bir şey yok. Yani kuru maaş alıyoruz zaten. Bize dedikleri şu, 'Devlet yüzde 50 zam verdi zaten biz de bu kadar fiyat verebiliriz'.

Tabii patron en baştan bize vardiyalarla ayrı ayrı maaş görüşeceğini söyledi. Yani bizi bölmek istedi. Biz ise toplu görüşmek istemiştik. Ayrıştırdılar. Makine dairesine bile çıkarmadılar. Biz bunu kabul etmeyince polisi de çağırıp zorla çıkardılar. Görüyorsunuz polisi, kimi koruyor?

5-6 kişi olsaydık çekip gidin gelmeyin diyecekti ezecekti bizi fakat şimdi toplu duruyoruz.

'NE GEREKİYORSA ONU YAPACAĞIZ'

Berr fabrikasında çalışan işçilerden Ramazan Demir: "Deriteks sendikası geldi yanımıza. Sendika buraya gelirse, burada istediklerini yapamayacaklarını biliyorlar. O yüzden sendikayı içeri sokmamak için her

şeyi yapacaklarını biliyoruz. Ben 2 senedir burada çalışıyorum, biliyorum bunu. Şu anda bile ellerinden geleni yapıyorlar. Biz hakkımızı almak için ne gerekiyorsa onu yapacağız, sendikaysa sendika, iş bırakmaysa iş bırakma..."

'YAPTIĞIMIZ İŞ USTALIK İSTİYOR'

Aushra Çorap'tan Erol Körsülüköçlü: "Ben bu işe ilk girdiğimde asgari ücretin 3 katı maaş alırdık biz. Yaptığımız iş ustalık istiyor, birçoğumuz eskiden beri bu işi yapıyor. Patronlar bir araya gelerek anlaşılıyorlar. Bizim maaşlarımızı her yıl düşürüyorlar. Birbirlerine, 'İşçi benden çıkarsa sana gelecek senden çıkarsa bana gelecek' diyorlar. Yani işçiyi kısaç altında bırakıyorlar. Biz zam istedik vermediler ve sendikaya üye olduk. Şimdiyse sendikaya üye olduğumuz için bizi işten çıkardı. Bizim hiçbir yasal hakkımızı kullanmıyorlar. Diğer fabrikalarda çalışan arkadaşlarla belirlediğimiz üzerinde bir ücret istemiyoruz. Patron bize en son 5 bin 700 veririm dedi. Bir hafta uğraştık ve 5 bin 750'ye çıkardı teklifini. Dalga geçer gibi! Şu an da bizi tazminatsız kovmaya çalışıyor.

15 makineye bakıyoruz, bunun için bile gereken temel beslenme ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz. Dikkat isteyen bir iş. Bununla birlikte hayat pahalı, kiralar 3 bin - 3 bin 500. 5 bin lira alan bir insan bu kadar kira

vererek acaba nasıl geçenebilir? Biz geçenebileceğimiz, faturalarımızı ödeyebileceğimiz maaşı istiyoruz.

Bununla birlikte sendikaya üye olduk. Niye üye olduk? Haklarımızı alabilmek için. Bugün patronların da sendikası var. Ne kadar zam yapacakları konusunda birbirleriyle iletişimleri var. Biz de sendikaya üye olduk ki zammımızı, ikramiyemizi alabilelim. Maaşımızı günümüzde alalım. Biz maaşımızı bile günümüzde alamıyoruz. Bugün maaşını gününde almak bile lüks! Sendika bizim yasal hakkımız fakat işten çıkarıldık!"

Aushra Çorap'tan başka bir işçi: "Sendikasız çalıştığımız zaman bize zam verilmiyor ve ücretlerimiz düşük tutuluyor. Biz de sendikalı çalışmanın, iş yerimizin, çalışma hayatımızın kalitesini artacağını biliyoruz. Ne yazık ki Türkiye'de şöyle bir şey var: İşçi Anayasal hakkını kullanmıyor. Bunlar Anayasayı çiğniyorlar, bizi kapı dışarı ediyorlar. Bir iş mahkemesinin sonuçlanması ise yılları buluyor. Bir sonuç çıkıyor, sonra o üst mahkemeye gidiyor. Yıllarca devam ediyor bu. Cinayet davasına dönüyor.

Biz haklarımızı istiyoruz, insanca bir yaşam istiyoruz. Bunun için de sendikaya üye oluyoruz. Haklarımızı alıncaya kadar da mücadele edeceğiz."

DERİTEKS: Çorap İşçisi Mücadele Ederek Kazanıyor!

HABER MERKEZİ- Başta İstanbul ve Kocaeli olmak üzere ülkenin dört bir yanından işçilerin grev ve direniş haberleri gelirken on yıllardır örgütsüz biçimde çalıştırılan çorap işçileri de bu direniş dalgasının temel ayaklarından biri oldu. Artan enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında bir anda açlık ücretleriyle baş başa kalan çorap işçileri, Deriteks Sendikası'nda örgütlenmeye başlayarak birçok firmada senkronize biçimde iş durdurma ve iş yavaşlatma eylemleri başlattı.

Daha önce Deriteks'in organizasyonu ile onlarca fabrikadan çorap işçileri bir araya gelmiş ve ortak taleplerini belirleyerek mücadele kararı almıştı. Peşi sıra gelişen grev ve direnişlerin ardından Deriteks Sendikası bir açıklama yaparak çorap işçilerinin mücadelesini sonuna kadar taşıyacaklarını vurguladı. Açıklama şu şekilde:

"ÇORAP İŞÇİSİ MÜCADELE EDEREK KAZANIYOR!"

Ülkenin birçok işkolunda görülen işçi eylemleri dalga dalga yayılırken tekstil ve çorap sanayisinde de işçiler benzer eylemlerle hak talebiyle mücadelelerini sürdürüyor. Kurye, kargo, tekstil, çorap, metal, depo, maden işkollarında çok sayıda işçiler hayat pahalılığı ve eriyen ücretler karşısında açıklanan düşük zamlara karşı yurdun bir çok il ve bölgesinde eylemlere başladı.

DERİTEKS SENDİKASI ÇORAPTAKİ MÜCADELENİN TEMEL DİREKLERİNDEN BİRİ OLMUŞTUR!

Sendikamızın çorap sanayisinde bir süredir yürüttüğü çalışmalar sonrasında çorap işçilerine yönelik geniş bir salon etkinliği düzenlemiş ve çok sayıda fabrikadan 300 çorap işçisinin katıldığı bir etkinlik gerçekleştirmişti. Bu etkinlikte çorap işçileri tüm fab-

rikalarda birleşik ve koordinasyon içinde hareket etmeyi önüne görev olarak koymuş ve ücret talepleri için iş bırakma eylemleri ile birlikte Deriteks Sendikası çatısı altında mücadele etmeye karar vermişti. Yapılan bu etkinlikle birlikte onlarca fabrikadan çorap işçisi sendikamıza üye olmaya başladı.

ALPİN ÇORAP'LA BAŞLAYAN MÜCADELE DALGA DALGA YAYILDI

İlerleyen günlerde işyerlerinde işçilere yapılacak zamlar açıklanmaya başladı. Alpin Çorap ile başlayan iş bırakma eylemi ve kazanım diğer çorap fabrikalarını peşinden sürükledi. Devamında Prem Çorap, Berr Çorap, Çelik Çorap, Aushra Çorap'ta ücret anlaşmazlıklarına karşı işçilerin eylemlere başladı.

2 bine yakın işçinin çalıştığı Alpin Çorap'ın düşün zam teklifini kabul etmeyen işçiler 1 Şubat'ta üç vardiyada da iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Sendikamız Berr Çorap'taki mücadelede işçiler adına müzakerelere katıldı. Saatlerce süren görüşmelerin ardından sendikamız önemli bir başarıya imza atarak işçilerin taleplerini kabul ettirebildi.

DERİTEKS ÇORAPTA İŞÇİLERE GÜÇ VERMEYE DEVAM ETMEKTEDİR!

Sendikamız direnen mücadele eden

her fabrikada üyelerini yalnız bırakmadığı gibi işçilerin birleşik mücadele hattı örmesinde öncü olmaya devam ediyor. Mücadelenin devam ettiği tüm fabrikalardaki işçi komiteleri ile koordinasyon içinde hareket ederek gelişmelerden tüm işçileri haberdar etmeye ve mücadelelere yön vermeye devam etmektedir. Bunun yanı sıra tüm fabrikalarda işçilerin sendikal örgütlenmeleri ve üyelik çalışmaları da hızla devam etmektedir. Nerede bir işçi mücadelesi varsa Deriteks orada olarak işçilerin mücadelesine güç vermeye devam etmektedir.

Şu ana kadar süreç içinde çorap işçilerinin mücadele başlattığı ve faaliyette olduğumuz fabrikalarda elde edilen kazanımlar;

DİLEK ÇORAP; 6.500 TL

BERR ÇORAP; 6.650 TL

TÜRKMENLER ÇORAP (Makineciler); 6.500 TL

PREM ÇORAP; 6.750 TL

ALPİN ÇORAP; 6.500 TL + 1 MAAŞ İKRAMİYE+SOSYAL HAKLAR (YAKLAŞIK 7.500 TL)

ŞİMŞEK ÇORAP; 6.500 TL +3.000 TL İKRAMİYE

TOZAL ÇORAP; 9.500 TL (6 GÜN 6 GECE; 72 SAAT ÜZERİNDEN)

ESSE ÇORAP; 7.000 TL

BOLERE ÇORAP; 7.000 TL

MAYDIN ÇORAP; 7.000 TL"

Kızılay İçecek Erzincan Fabrikası İşçileri hakları için eylem yaptı

HABER MERKEZİ- Kızılay İçecek Erzincan Fabrikası işçileri, maaş zammı ve özlük haklarında istedikleri iyileştirmenin yapılmadığı gerekçesiyle eyleme başladı. Akşam saatlerinde fabrika önünde toplanan işçiler grev başlatarak basın açıklamasında bulundular.

İşçiler adına konuşan Okan Şahin, "2019 yılında dernek anonim şirkete geçiş yaptı. Anonim şirkete geçiş yaparken de bütün haklarımızla ge-

çiş yapılacağını, haklarımızın kaybolmayacağı söylendi. Geçiş yaptıktan sonra bazı ek gelirlerimiz vardı bizim. Performans paralarımız, giyim yardımlarımız, başarı primlerimiz vardı.

Bu haklarımız verilmez oldu. Daha sonra hakkımız olan ödemeler yapılmadıktan sonra bize sözleşme imzalatıldı geriye dönük olarak. Bugün Erzincan ve Afyon olarak fabrika müdürlüğünde arkadaşlarımız toplandı. Orada da yöneticilerimizle görüştük. Yöneticiler bizim isteklerimize karşılık vermediler. Bizim taleplerimize herhangi bir şey yapmayacaklarını ilettiler. Biz de bundan dolayı haklarımızın iyileştirilmesi adı-

na bu şekilde eyleme başladık. En son verilen zamda yüzde 22 verildi. Ocak 1 itibariyle başarı primi adı altında iki ayrı ayırım yapıldı. Bu ayırımdan dolayı da işçi arkadaşlarımızın hiçbirisi herhangi bir ek ücret alamadı. Haklarımızı talep ediyoruz. Sonuna kadar buradayız. Mesai yapın dediler mesai yaptık, izinsiz çalışın dediler izinsiz çalıştık, yaz döneminde kesinlikle yıllık izinlerimize çıkamadık, gereken neyse yapılsın artık" dedi.

TARIMDA EMPERYALİST DAYATMALAR NEDEN, GIDA KRİZİ SONUÇTUR

“Ölüme zam, zulme zam/Zam, zam, zam, zam” diyen ozanı haklı çıkaran zam yağmuru devam ediyor. Gıda fiyatlarındaki artış şimdi gıda krizine dönüştü. Düzen yalakası iktisatçılar, teorisyenler ağız birliği içinde gıda fiyatlarındaki artışın nedenini dolar-daki artış, enflasyon, ithalat olarak gösteriyorlar. AKP “teorisyenleri” başka telden çalıp işi “algı operasyonu”, “dış mihrak” gibi safsatalara varan eğilim içinde. CHP’liler meseleye vakıf edasıyla “yanlış tarım politikaları” ezberinden ileri gitmeyen bir muhalefetle siyasi rant peşinde. Böylece, ezilen yoksul halkın en temel gıda maddelerine ulaşamamasının nedeninin açıklanmamasının, tilki kurnazlığı misali yolu bulunmuş oluyor. Yaşananın sıradan bir fiyat artışı olmayıp, meselenin gıda krizine dönüşmesi doğrudan 1980’lerden beri harfiyen uygulanan emperyalist tarım politikaları ile ilintilidir. Kuraklık, doların artışı, ithalat meselesinin neden değil sonuç kısmıdır.

Tarım alanındaki sorunları anlamak ve açıklamak dünden bugüne yarı sömürgelere dayatılan emperyalist tarım politikalarının analiziyle mümkündür. Bu analiz yapılmadan iktidar partisinin gıda fiyat artışlarına hiçbir şekilde müdahale edemeyişi anlaşılabilir.

“Sürekli oy kaybeden bir partinin geniş kitleyi yakıcı bir şekilde etkileyen soruna çözüm üretmemesinin nedeni bu analizde kendine cevap bulur.

Hatırlanacağı üzere 1980’ler neoliberalizm ile anılır. Neoliberalizmin yöneldiği alanlardan biri de tarım sektörü olmuştur. Devasa oranda biriken emperyalist sermaye, neoliberal politikalarla, “uluslararası piyasaya açılma” adı altında yarı sömürgelere yöneldi. Hemen tüm sektörler emperyalizmin talanına açıldı. 1950’lere dek sermaye tarımda yatırım yapmamıştır. Var olan yatırımlar da cüzi orandadır. Sermaye devrinin yılda bir olması, tarımın doğa koşullarına tabi oluşu, tarım teknolojisindeki yetersizlik gibi nedenlerin

üretim maliyetini yükseltmesi, azami kâr oranını düşürmesi, risk faktörünü arttırması sermayeyi tarıma yöneltmekten alıkoymuyordu. 1980’lere doğru genetik mühendisliğinin gelişmesi, tarım teknolojisinin ilerlemesi devasa oranda biriken emperyalist sermayeye tarım sektörüne yönelecek olanak sağladı. Neoliberal politikalarla, dünya tarımı emperyalizmin kâr alanına çevrildi.

Yarı sömürgelere, ‘Yapısal Uyum Programı’ denilen Dünya Bankası (DB) ve IMF (International Monetary

1990’ların ortalarına doğru Dünya Ticaret Örgütü-Tarım Anlaşması imzalandı. Bu ‘anlaşma’ neoliberal tarım politikalarının merkezileştirilmesi ve yoğunlaştırılmasını hedefliyordu. Dünya tarım üretimi ve ticareti emperyalist tarım tekellerine tabi hale getirdi. Uluslararası ticareti ve rekabeti engellediği safsatasıyla yarı sömürgelerin tarımsal üretime verdikleri destek turuncu, yeşil, mavi gibi kategorilere ayrıldı. Tarım Anlaşması’yla yarı sömürgelerin en iyi yetiştirdikleri ürünlerin üretimi ve

niden yapılandırıldı. En büyük saldırı sermayenin önünde engel olarak görülen küçük üreticilere yapıldı. Zira tarımda hâkim olan küçük üretim kırılmadan sermayenin azami kâr etmesi söz konusu değildi. Bu amaçla doğrudan küçük üreticilerin tarımdan tasfiye edilmesi hedeflendi ve uygulandı. ‘Devletin küçültülmesi’ söylemiyle devletin tarımdaki varlığı sınırlandırıldı, emperyalist tekellerin ve büyük üreticilerin denetimi arttırıldı. Üretim sürecinin tamamı bu kesime tabi hale getirildi. Bu süreçte; tarımsal desteklemeler, kredi, makine, tohum, zirai ilaç, damızlık, mazot, gübre vb. büyük oranda kesildi. Devlet desteklerine küçük üreticilerin ulaşması zorlaştırıldı, aslan payı büyük üreticilere verildi. Küçük üreticilere önemli destek sağlayan KİT’ler, oda ve birlikler ya özelleştirilerek işlevsizleştirildi ya da zarar ettirilerek kapatıldı.

Böylece küçük üreticilerin tüm desteklerden eli ayağı kesilerek kendi imkânlarıyla üretim yapmaya mecbur bırakıldı. Bu ağır koşullar; ayakta durmak, üretim yapmak için tefeci-tüccar ve bankalardan kredi alan küçük üreticiler maliyeti dahi karşılayamayan üretim ile borcunu ödeyemedi, daha fazla borçlandı ve borçları ödenemez noktaya ulaştı. En sonunda tefeci-tüccar-banka tarafından toprağına el konularak üretim dışına atıldı. Böylece hedeflenen tasfiye etme politikası hayata geçmiş oldu.

İktidar partisinin ilk on yılında emperyalist dayatma olan, DB’nin finanse ettiği ‘Tarım Reformu Uygulama Projesi’ ‘tarımda devrim’ edasıyla uygulandı. Neoliberal tarım politikalarının devamı olan bu proje ile tasfiye süreci hızlandı. Proje kapsamında tarıma yapılan destekler daha da aşağı çekildi. Dekar başı destekleme uygulamasıyla küçük üreticilere destek adına sadaka verilir oldu. Düşük taban fiyat politikasına geçilerek küçük üreticilerin beli büküldü. Maliyetin altında kalan ürün satışıyla küçük

Fund) tarafından finanse edilen emperyalist tarım politikaları dayatıldı. Bu talan politikalarının özünde yarı sömürgelerde tarıma verilen desteklerin yok denecek düzeyde sınırlandırılması, küçük üreticilerin tasfiye edilmesi vardı. Türkiye için öngörülen oran tarımsal nüfusun yüzde 2’ye indirilmesiydi. Neoliberal tarım politikaları harfiyen uygulandı. İlk beş yıl içinde Türkiye’de kırdan kente kitlesel göç yaşandı, ilk on yıl içinde Sahraaltı Afrika ülkeleri kronik açlık sorunu yaşamaya başladı. Kendi tüketim ihtiyacını karşılayabilen, fazlasını ihraç eden kimi ürünlerde net ihracatçı olan yarı sömürge ülkeler birer birer ithalatçı oldular. Yarı sömürgelerdeki tarım, emperyalist tekelin pazar ihtiyacını, dolayısıyla azami kârını karşılayan bir hale getirildi.

ticareti engellendi. Kendi ihtiyacını dahi karşılayamaz hale getirilen yarı sömürgelere ithalat dayatıldı ve emperyalizme bağımlılık derinleştirildi. Türkiye’nin samanı bile ithal etmesinin bir nedeni, altına imza attığı bu Tarım Anlaşması’dır. Türkiye’nin birçok üründe ihracatçı iken bugün ithalatçı konumuna düşmesi de bu emperyalist dayatmalar nedeniyledir.

Türkiye’de neoliberal tarım politikaları 12 Eylül AFC’si ile başlatıldı. Bütün 40 yıllık süre boyunca hükümetler tarafından hiçbir itiraza mahal verilmeyen uygulandı. Turgut Özal’dan Tayyip Erdoğan’a tarımda emperyalist bağımlılık güçlendirildi. Tarım, Yapısal Uyum Programı ile emperyalist tekellerin ve büyük üreticilerin çıkarları doğrultusunda ye-

üreticiler daha da yoksullaştı. En iyi yetişen ürünler başta olmak üzere üreticiler alternatif ürüne yönlendirildi, bu amaçla teşvik desteklemeleri yapıldı. Küçük üreticiler fındık ve çay bahçelerini söküp yerine kivi dikmeye zorlandı. Tütün ve şeker yasaları çıkarıldı. Bu yasalarla kotalı üretim başlatıldı. Belirlenen kotadan eksik veya fazla üreten üreticinin ürünü alınmadı, küçük üreticiler tefeci ve tüccara mecbur bırakıldı. Tohum Yasası'yla tarımın temeli olan tohum, emperyalist tohum tekellerine devredildi. Üreticiler, tohum tekelilerine bağımlı hale getirildi. Sözleşmeli üreticilik yöntemi başlatıldı. Bu üretim biçiminde küçük üreticiler, kredi veren ya da anlaşma yapılan büyük üreticilerin istediği biçim ve miktarda üretime tabi kalarak kendi tarlasında işçi durumuna düşürüldü.

Ana hatlarıyla aktardığımız süreç; Türkiye'de tarımın ülkenin ihtiyacı için değil, tarım tekellerinin ve büyük üreticilerin ihtiyacını karşılamak için yapıldığını göstermektedir. 2021 tarım verileri bu dönüşümün kaçınılmaz sonucunu açık bir şekilde ortaya sermektedir. TÜİK verilerine göre tarım sektörü 2021 Ocak-Eylül döneminde yüzde 2.8 oranında küçüldü. Bu küçülmede kuraklık önemli bir etken olsa da asıl neden tarımdaki yapısal sorundur. 1990'lardan bugüne buğday ekim alanı yüzde 39 oranında azaldı. 99 milyon dekadardan, 69 milyon dekara düştü. Bu, buğday üreticilerinin kiminin üretimden koptuğunun kiminin de başka ürüne

yöneldiğinin ifadesidir. 2021'de kuraklığın da etkisiyle buğdayda 17.7 milyon ton ile son 14 yılın en düşük üretimi gerçekleşti. Kırmızı mercimek yüzde 31 oranında azalırken, yeşil mercimek yüzde 17, şeker pancarı yüzde 21, nohut ise yüzde 25 oranında azaldı. Ayçiçek ve pamukta üretim artmasına karşılık, ithalat yapılarak ürün satış fiyatı üzerinde baskı kuruldu, küçük üreticilerin kazancı düşürüldü. Besiciler artan maliyetler karşısında ezilirken Ekim 2021'de 145 lira olan bir çuval yem, Ocak 2022'de 231 liraya çıktı. Bir kilo yem 6.6 liraya satılırken, bir litre süt 4.40 lira olarak açıklandı. Bu yüksek maliyet karşısında yapılan desteklerden yararlanamayan küçük üreticilerin, ocak ayı itibarıyla 500 bin damızlık-anaç hayvanı kesime yolladığı belirtiliyor. Tüm Süt Et ve Damızlık Sığırcı Yetiştiricileri Derneği (TÜSEDD) Başkanı Solakoğlu'nun 'Hayvancılık sektörü sürekli geriliyor, yüz çiftçiden biri kazanıyor.' (19.01.22 Cumhuriyet Gazetesi) sözleri, sadece hayvancılıkta değil tarım sektörünün tamamı için geçerlidir.

Tarımdaki bu tablo başta emperyalizme bağımlılığın, emperyalist tarım politikalarıyla tarımın talan edilmesinin, tarımsal üretimin bir avuç tekelin pazar ihtiyacına göre belirlenmesinin ve bugün yaşanan gıda enflasyonunun -gıda krizinin- resmi-dur. Bu tablonun kaçınılmaz sonucu, geniş bir kesimin temel gıda maddelerine ulaşmada yaşanan zorluk olarak önümüze çıkıyor. Aralık 2021

gıda enflasyonuna göre temel gıda fiyatlarında; ekmek yüzde 54, şeker yüzde 55, bulgur yüzde 55, kırmızı et yüzde 56, makarna yüzde 60, nohut yüzde 66, süt yüzde 72, yoğurt yüzde 74, ayçiçek yağı yüzde 76, tavuk yüzde 86, margarin yüzde 114, patates yüzde 115 oranında artış oldu. Bu oranlar gıda krizinin boyutunu görmek açısından önemlidir. Yoksul emekçi halk yağı bardak hesabıyla almak, simidi çeyrek yemek zorunda bırakılmıştır.

Gıdada fiyat enflasyonu olarak görülen sorun, emperyalist tarım politikalarının kesintisiz uygulanmasıyla yaratılan bir gıda krizidir. Tarımdaki yapısal sorunları bir kenara itip; zincir marketler, stokçular, ithalatçılar, kuraklık, kur dalgalanması gibi etkenlerin neden olarak gösterilmesi sömürü düzeninin ve sermayenin azami kârının korunmasına hizmet eden yaklaşımlardan ibarettir.

Gıda krizi, neoliberal politikaların kaçınılmaz bir sonucudur. Kapitalist özel mülkiyet, gıdalar üzerindeki emperyalist hâkimiyet, dünya gıda üretimi ve bölüşümünde bir avuç çok uluslu tekelin denetimi, neoliberal politikalarla daha da açığa çıktı. Zengin ve yoksul arasındaki uçurum açıldı. Bu derecede köklü-yapısal olan sorunu, stokçulara 'terörist' diyerek zincir marketlere müfettiş göndererek 'çözmeyi' düşünen iktidar partisinin amacı sorunu çözmek değildir. Amaç; ezilen sınıf ve kesimlerdeki tepkiyi dindirmek, oy kaybını önlemek, sermayenin ta-

rımdaki azami kârını güvence altına almaktır. Sorunu sürekli gündeme taşıyan CHP ve İYİ Parti gibi 'muhalefet' kesiminin tavrı da derde derman olmaktan ziyade siyasi rant elde etmektedir. 'Muhalefet' liderlerinin eleştirilerinin odağında emperyalist dayatmalar, küçük üreticilerin tasfiye edilmesi, tarım tekellerinin talan ve sömürsü değil; iktidar partisinin 'yanlış politikaları' var. 'Yanlış' olanın ne olduğu ise muğlak bırakılmaktadır. Bu muğlak bırakış düzen partilerinin sermaye ve toprak ağalarının bir kliğinin temsilcileri olmaları nedeniyle bilinçli bir politikadır. Düzen partilerinin hiçbir ezilen sınıf ve kesimlerin, daha özgülde küçük üreticilerin ve köylülerin yanında değildir. Tam tersine onların vazifeleri tarımı talan eden emperyalist tekellerin ve büyük üreticilerin çıkarları ekseninde halkı bu talan ve sömürüye 'razı' etmektir.

Geniş kitlelerin yaşamış olduğu sorun, yaşamlarını doğrudan etkileyen gıda krizi aynı zamanda toplumsal basınç mahiyetinde iktidara ve onun düzenine tepki ve öfke yaratmaktadır. Bu tepki ve öfke ekranlara da yansdığı gibi ekonomik taleplerle sınırlı kalmaktadır. MLM'ler geniş kitlelerin yaşadığı bu yakıcı sorunu açığa çıkardığı ajitasyon, propaganda, örgütlenme zeminini çeşitli araç ve yöntemlerle sömürücü düzeni teşhi-re yöneltmeli, ekonomik talepleri siyasi taleplere dönüştürecek faaliyetlere yoğunlaşmalı, kitle çalışmasını güçlendirmelidir.

"Elektrik faturası" isyanı büyüyor

Ülkenin birçok bölgesinde başta elektriğe gelen zam olmak üzere artan yoksulluk ve peş peşe gelen zamlar protesto ediliyor. Dört bir yanda sokağa çıkan binlerce kişi "geçinemiyoruz" çığlığını haykırıyor.

İDİL

Şırnak'ın İdil ilçesinde bir araya gelen yüzlerce kişi, Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş.'nin (DEDAŞ) elektriğe yaptığı zamları protesto etti. Sanat Sokağı'nda bir araya gelen yüzlerce kişinin zamlara karşı yapmak istediği açıklama, koronavirüs salgını gerekçesiyle polislerce engellendi. Polis engellemesine tepki gösteren yurttaşlar, "Bizi Kovid-19 öldürmüyor, DEDAŞ öldürüyor" dedi. Polislerin yurttaşlara "Şikâyetlerinizi devlete yapın" demesi üzerine, yurttaşlarda, "Devleti devlete mi şikâyet edelim" diyerek tepki gösterdi.

'HÜKÜMET İSTİFA'

Bir süre polisle yapılan tartışmaların ardından kitle, "Hükümet istifa" ve "Soyguna hayır" sloganlarıyla İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. DEDAŞ temsilciliğine doğru yürümek isteyen kitleye müdahale eden polis, kitleye biber gazıyla saldırdı. Yaşanan kısa süreli arbedenin ardından yürüyüş sonlandırıldı.

ULUDERE

Uludere ilçesinde de bir araya gelen yüzlerce kişi, elektrik zamlarını protesto etti. "Hükümet istifa" sloganları eşliğinde DEDAŞ Uludere temsilciliği önüne yürüyen kitle, zamların bir an önce geri çekilmesini istedi.

MİDYAT

Mardin'in Midyat ilçesinde elektrik zamlarına tepki göstermek isteyen yurttaşlar, Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş.'nin (DEDAŞ) temsilciliğinin önünde bir araya geldi. DEDAŞ temsilciliği kitlenin toplanması üzerine kepenklerini kapattı.

Toplanan kitle, "Hırsız DEDAŞ" sloganı atarak, zamları protesto etti. DEDAŞ temsilcisi önünden ayrılanlar faturalarını göstererek, "Bunları şunların gözüne sokmak yasak mı" diye sordu. Tekstilci Hüseyin Ceylan, önceki ay 8 bin TL elektrik faturası gelirken, zam-

larla beraber faturasının 19 bin 500 TL'ye yükseldiğine dikkat çekti.

Çarşı merkezinde Onur Akçay isimli işletmecisi de kendisine gelen elektrik faturasını dükkanın camına "Bize gelen elektrik faturası 71 bin TL" diyerek astı. "Sanki fabrika işletiyorum" diyerek, faturaya tepki gösteren Akçay, "Ben bu faturayı nasıl ödeyeceğim" diye sordu.

MAZIDAĞI

Mazıdağı'nda da sokağa çıkan halk elektrik zamlarını protesto ederek, faturalarını ateşe verdi.

Mardin'in Mazıdağı ilçesinde de halk elektrik zamlarına karşı sokağa çıktı. Mazıdağı Meydanı'nda toplanan yurttaşlar, ellerinde zamları protesto eden dövizler taşıyarak, sloganlar attı. Yurttaşlar yanlarında getirdikleri elektrik faturalarını da ateşe verirken, zamların geri çekilmesini istedi.

Eylem halkın yaptığı yürüyüş ile sona erdi.

KIZILTEPE

Kızıltepe'de zamları protesto etmek için binlerce kişi sokağa çıktı. Yolları kapatan kitle "Tayyip istifa, devlet istifa" sloganları atarken, kitleye biber gazı ve tazyikli suyla polis saldırdı.

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde on binlerce kişi elektrik zamları başta olmak üzere yapılan zamları protesto etmek için sokağa çıktı. Kızıltepe Özgürlük Meydanı'nda bir araya gelen kitle, ellerinde dövizler ve elektrik faturaları taşıdı. Elektrik faturalarına isyan

edenler faturaları meydanda ateşe vererek, tepkilerini gösterdi. "Tayyip istifa", "Devlet istifa", "DEDAŞ istifa", "Kahrolsun DEDAŞ" ve "Biji Aşiti" sloganları atan kitle, zamların geri çekilmesini istedi. Bir süre meydanda bekleyen on binler bir süre sonra Dicle Elektrik binasına doğru yürümek istedi. Çevik kuvvet polislinin engelli sonucu kitle yönünü Hastane Caddesine çevirdi.

temel ihtiyaçlara yapılan zamları protesto etti.

Kitle, "Soygun var", "Hükümet istifa", "Soyguncu Vedaş" sloganlarıyla Nedim Zeydan Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Van Gölü Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi (VEDAŞ) önüne kadar yürüyen kitle burada bir süre alkış ve sloganlarla protesto eylemlerini sürdürdü.

URFA

Urfa'da yüksek gelen elektrik faturalarına tepki amaçlı onlarca kişi, Eyyubiye ilçesinde bulunan Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş. (DEDAŞ) binası önünde bir araya geldi. DEDAŞ binasına girmek isteyenLER özel güvenlik görevlileri tarafından binaya alınmadı. Yurttaşlar ile DEDAŞ görevlileri arasında kısa süreli gerginlik yaşandı. Gerginliğin ardından olay yerine zırhlı araçlarla çok sayıda polis sevk edildi. 2911 sayılı "toplantı ve gösteri yürüyüşü" yasağını gerekçe gösteren polisler ile içeri alınmayan kitle arasında da kısa süreli gerginlik yaşandı.

Yaşananların ardından kitle, yanlarına gelen CHP Urfa Milletvekili Aziz Aydınlık'a ellerindeki elektrik faturalarını gösterdi. Aydınlık ise, vatandaşlara gelen elektrik fiyatlarının yüksekliğine değindi. Aydınlık, DEDAŞ ile ilgili Urfa'da halkla toplantılar yaptıklarını hatırlatarak, halkın mağduriyetini mecliste de dile getirdiklerini söyledi. Aydınlık, vatandaşın son 1 haftadır elektriğe yapılan yüzde 127'lik zama karşı alanlara çıktığını belirtti.

MARMARİS

Marmaris Artık Yeter Platformu, Aydem Elektrik Perakende Satış A.Ş. önünde toplanarak elektrik faturalarındaki fahiş zamları protesto etti. Marmaris'teki Aydem Şubesi'nin önünde bir araya gelen grup elektrik zamlarına tepki gösterdi. Platform adına açıklamayı yapan Nejla Başaran, "Artık yeter" diyerek, son altı aydır dolar kurundaki akıl almaz artışlarla birlikte zam yağmuruna dikkati çekti. İğneden ipliğe her hizmet, her ürünün zamlanmış olduğunu ifade eden Başaran, "İktidar, doların ateşini söndürdüğünü söyleyip övünüyor ama mutfaklarımızdaki yangın artarak devam ediyor" dedi.

CADDE TRAFİĞE KAPATILDI

Yürüyüşe geçen kitle, Musa Anter Caddesi, Kilise Caddesi ve Hastane Caddesini trafiğe kapatarak yürüyüşlerini sürdürdü. Hastane Caddesi üzerinde sloganlar eşliğinde bekleyişlerini sürdüren kitle, bir süre sonra yönünü İpekyolu'na çevirdi. Polislerin kalkanlar ve zırhlı araçlarla yolu kapatması üzerine uzun bir süre Hastane Caddesini trafiğe kapatan kitle, burada tepkilerini dile getirdi.

Bir süre sonra polis kitleye biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı. Polisin saldırısı üzerine kitle ara sokaklara dağılıp eylemi sürdürdü. Polisin müdahalesine kitle taşlarla karşılık verdi. Polis Kilise Caddesi üzerinde evlerin balkonlarına da biber gazı atması dikkati çekti.

YÜKSEKOVA

Yüksekova'da zamlara karşı sokağa çıkan binlerce kişi, "Soygun var" sloganlarıyla hükümeti istifaya çağırdı.

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde binlerce kişi sokağa çıktı. Kitle yüksek elektrik faturaları başta olmak üzere

TDİ'nin eyleminde 17 kişi gözaltına alındı

İSTANBUL-TDİ, "İnfaz yakmalara son! Hasta tutsaklara özgürlük!" kampanya çalışması dahilinde her perşembe Yenibosna ATK önünde oturma eylemi gerçekleştireceğini açıklamıştı. Bu perşembe (3 Şubat) yapılmak istenen oturma eylemine polis saldırdı.

Polis, Bahçelievler Kaymakamlığı'nın "ATK önünde eylem yapılmasının yasaklandığı" bahanesi ile tutsak yakınlarını işkenceyle gözaltına aldı. Gözaltı saldırısını esnasında haber takibinde olan basın emekçilerinin çekim yapmasını engelledi.

TDİ dönem sözcüsü Ertan Çıta'nın da aralarında bulunduğu 17 kişi Vatan Emniyet Şubesi'ne götürüldü.

SERBEST BIRAKILDILAR

Bakırköy Savcılığı tarafından 24 saat gözaltı süresi verilen 17 kişi Bakırköy Adliyesi'ne getirildi.

Savcılığın ifade almadan adli kontrol talebiyle mahkemeye sevk ettiği 17 kişi mahkeme ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

Adliye önüne sloganlarla gelen 17 kişi yapılan açıklamanın ardından dağıldı.

Malatya'ya sürgün edilen hasta tutsak Mehmet Yamaç'a solunum cihazı verilmiyor

HABER MERKEZİ- Kayseri Bünyan Hapishanesi'nden ocak ayının ilk günlerinde Malatya Akçadağ Hapishanesi'ne sürgün edilen ağır hasta tutuklu Mehmet Yamaç (57), yaşadığı hak ihlallerini vasisi Uğur Sayan ile yaptığı telefon görüşmesinde aktardı. 27 yıldır farklı hapishanelerde tutulan müebbet hapis cezasına çarptırılmış olan Yamaç, 19-22 Aralık Katliamı'nda Adana Ceyhan Hapishanesi'ne yapılan baskında ağır yaralandı. Göğüs kafesi kırılan Yamaç'ın, 22 yılı aşkın süredir tedavisi

yapılmıyor. Atılan gazlar nedeniyle akciğerinin bir bölümü zarar gören Yamaç, yanlış ilaç tedavisi nedeniyle midesinde kalıcı yaralar oluştu. Tedavisi yapılmadığı için ağrılar yaşayan Yamaç'ın Kronik astım, KOAH ve akciğer hastalığı bulunuyor.

RADYASYON YAYIYOR İDDİASI

Hastalıkları nedeniyle solunum cihazı kullanan Yamaç'a sevk edildiği Akçadağ Hapishanesi'nde solunum cihazı verilmedi. Hapishane yönetiminin "Televizyon ve buzdolabına yakın bulunmasından kaynaklı radyasyon yaydığı" gerekçesiyle solunum cihazına izin vermediğini belirten Yamaç'ın vasisi Uğur Sayan, uzatma piriz alma talebinin de yine hapishane yönetimi tarafından engellendiğini aktardı.

Doktor, siyasi tutsağın tedavisini sonlandırıp, ameliyatını iptal ettirdi

HABER MERKEZİ- Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan ve 29 yıl 8 aydır cezaevinde olan Seyithan Ay, 6 ay önce boğazından rahatsızlanarak revire başvurdu. Basit tıbbi müdahalelerle rahatsızlığı geçmeyince Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesine sevk edilen Ay'a 4 ayı aşkın süre ilaç tedavisi uygulandı. Ancak buna rağmen iyileşme göstermeyen Ay, 13 kilo kaybederken, doktorlar ameliyat edilmesi gerektiğini belirtti. 2021 yılının Kasım ayının son günlerinde yeniden hastaneye sevk edilen Ay, kulak, burun, boğaz servisindeki doktorun ırkçılığına maruz kaldı.

AMELİYATI İPTAL EDİLDİ

Tedavi sırasında Ay'a hangi gerekçeyle hapishanede kaldığını soran Doktor M.H.E., "Siyasi tutukluyum" cevabı üzerine "Senin ameliyata ihtiyacın yok. İlaça da ihtiyacın yok. Sen bu şekilde yaşayabilirsin. Tedaviyi sonlandırabiliriz" dedi. Bunun üzerine Ay ile doktor M.H.E. arasında tartışma yaşanırken, Ay hastaneden çıkarılarak cezaevine geri götürüldü. Ameliyat edilmeyi bekleyen Ay'ın ameliyatı da kendisiyle görüşme alınmadan Doktor N.G. tarafından iptal edildi.

TEDAVİNİN YANLIŞ YAPILDIĞI TESPİT EDİLDİ

Rahatsızlığının devam etmesi üzerine Ay, Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi yerine Dicle Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesine sevk edildi. Dicle Üniversitesi Hastanesinde tedavisine başlanan Ay'ın, tedavisinin yanlış yapıldığı, boğazından alınması gereken parçanın yanlış yerden alındığı tespit edildi. Bunun üzerine Ay'ın tedavisi sil baştan başlandı.

2 DOKTOR HAKKINDA SUÇ DUYURUSU

Ay'ın durumdan ailesi ve avukatı Lokman Emen'i haberdar etmesi üzerine Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunuldu. Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimliğine, Diyarbakır İl Sağlık Müdürlüğü, Diyarbakır Tabip Odası ile Türk Tabipler Birliği'ne (TTB) de durumu bildirerek şikayette bulunan avukat Emen, 2 doktor hakkında suç duyurusunda bulduklarını belirtti. Ay'a yönelik söylemlerin "açık bir nefret ve ayrımcılık suçu" olduğunu belirten Emen, doktorların görevi kötüye kullandıklarını ifade etti.

17 KİLO KAYBETTİ

Ay'ın ameliyatını iptal eden ve ırkçı muamelede bulunan doktorlar hakkında suç duyurusunun yanı sıra yanlış tedavi nedeniyle de ilgililer hakkında suç duyurusu yaptıklarını belirten Emen, alınan parça sonucu eksik sonuçlar elde edildiğini söyledi. Ay'ın yeniden biyopsiye alınacağını vurgulayan Emen, müvekkilinin bu süreçte 17 kilo kaybettiğini söyledi. Ay'ın ciddi sağlık sorunları olduğunu ve endişe ettiklerini dile getiren Emen, şöyle devam etti: "Konuşmakta ciddi sıkıntı yaşıyor. Konuşmakta ve nefes almakta zorluk çekiyor. Boğazı zorlanıp, ağrıdığı için sürekli öksürüyor. Bazen aynı şeyi 3-4 defa tekrarlamak zorunda kalıyor. Bazen anlaşılmayınca yazmak zorunda kalıyor. Bu 6 aylık süre boyunca sadece sıvı gıda ve mamalarla besleniyor. Son süreçlerde cezaevlerinde çok ciddi hak ihlalleri var. Vahim bir tablonun içindeyiz. Hasta mahpuslar adeta kaderlerine terk edilmiş durumdadır. Bu durumdan hem Adalet Bakanlığı hem Sağlık Bakanlığı bizzat sorumludur. Acilen harekete geçilmesi gerekmektedir."

“SOL DALGA” MI

EGEMENLERİN DÜZENİNİ KURTARMA MANEVRASI MI? -II

Tarih yaprakları 2008'i gösteriyordu ki neoliberalizm bu krizle çöktü. Kriz önce emperyalist ülkelerde finans sektöründe ortaya çıktı. Emperyalizm her zaman olduğu gibi krizi yarı sömürgelere ihraç etti. Sömürünün şiddetinin özellikle yarı sömürgelerde artırarak krizi aşmaya çalıştılar. Bu ülkelerden emperyalist merkezlere değer ve kaynak transferini (sömürüyü) hızlandıracak yeni düzenlemeler yapıldı. İlgili bağımlı ülkelerde neoliberal politikaları dizginsizce uygulamaya başlayarak kaynakları dışarıya peşkeş çekmede sınır tanımayacak ve bunlara karşı oluşabilecek halk tepkisini faşist terörle sindirebilecek parti ve liderleri iktidara taşıdılar. Macaristan'da Orban, Polonya'da Duda, Brezilya'da Bolsonaro, Filipinler'de Duterte, Hindistan'da Modi gibi faşist liderler bu çerçevede iktidara geldiler. Türkiye'de RTE AKP, emperyalistlerin ve kompradorların tam desteğiyle iktidarını sürdürdü.

Ancak emperyalist kapitalist sistem, tüm çırpınılarına karşın tıkanan neoliberal sermaye politikalarının yerine krizden çıkışı sağlayacak yeni bir sermaye birikim modeli bulamadı. Bunun da etkisiyle aradan 14 yıl gibi bir zaman geçmesine rağmen

krizden bir türlü çıkamadı. Tam tersine son birkaç senedir pandeminin de etkisiyle, emperyalist ülkelerde ama özellikle yarı sömürgelerde krizin çapı daha da büyüdü. Türkiye'de net bir şekilde gördüğümüz üzere halkın yaşam koşullarındaki düşüş hızlandı. Özcesi emekçiler daha derin bir sefalet ve açlığın kollarına itildi. Bu durum başta yarı sömürgeler olmak üzere dünya genelinde kitlelerin kapitalist sisteme karşı öfkesini hızla büyüttü. Bu öfke Şili, Lübnan, Kolombiya gibi birçok yarı sömürgede hatta Almanya, Fransa gibi emperyalist merkezlerde de sokaklara taşıdı. Kapitalist sistemin kitleler nezdindeki 'meşruiyeti' hepten yıkıldı. Ezilenler alternatif arayışlara yönelerek sistem dışına çıkmaya başladı. Bu süreçte emperyalistler ve kompradorlar istisnasız bütün yarı sömürgelerde halkın yükselen öfkesini, iktidarda olan faşist lider ve partiler eliyle baskı ve karşı devrimci terörü yükselterek bastırmaya çalıştı. Birçok ülkede OHAL ilan edildi, faşist baskı yasaları arka arkaya devreye koyuldu. Yani Orban, Erdoğan, Bolsonaro, Duterte, Modi gibi daha düne kadar şoven argümanlarla kitleleri peşine takabilen faşist liderlerin artık toplumsal 'rıza' üretilmediği

görüldü.

Zincirin zayıf halkası olan yarı sömürgelerde çığ gibi büyüyen ve bir türlü önüne geçilemeyen halk öfkesi, emperyalistleri ve kompradorları büyük bir isyan ve devrim korkusuna sürüklemiştir. Salt baskı ve sopanın işe yaramadığını, halkı her geçen gün daha fazla sefalet ve açlığa iten neoliberal politikaların bu hâli ile sürdürülemeyeceğini görmüşlerdi. Emperyalistler ve uşakları halkları yeniden düzene çekebilmenin yegâne yolunun, halklara geçici de olsa birtakım kısıntılar vermektense geçtiğini söylemlerinde değişiklik yapmak gerektiğini düşünmektedirler. Devrim, isyan gibi halkın kahredici gücünden korkan hâkim sınıflar eski 'sosyal refah devleti' pratiği gibi olmasa da kitlelerin kafasını bulandıran aldatmacalara kapı aralamışlardır. Nitekim geçtiğimiz yılın son aylarında İngiltere'de gerçekleşen G-7 zirvesinde emperyalistler, bu yeni yönelimlerini ortaya koymuşlardır. Zirveden sonra hazırlanan Cornwall Belgeleri'nde, yeni dönemde patronlardan daha çok vergi alınması halkın sırtındaki vergi yükünün bir miktar azaltılması üretken sektörlerde daha çok yatırım yapılarak işsizliğin azaltılması; eğitim, sağlık

gibi sektörlerde eşitsizliğin azaltılması, iklim değişikliği ile mücadele edilmesi gibi neoliberal politikalarından birtakım tavizlerin verilmesi öngörüldü.

Emperyalistler bu yeni halkı kandırma politikasını öncelikle kendi ülkelerinde devreye koymaya başladılar. Nitekim ABD'de Trump'ın yerine Biden'ın getirilmesi, Almanya'da sosyal demokratlarla yeşillerin hükümete taşınması bu kapsamda okunabilir. Ancak emperyalistler benzer politikaları devrim tehlikesini bertaraf etmek, sermaye birikimlerini devam ettirebilmek adına kompradorların bir kısmının desteği ile yarı sömürgelerde uygulamayı hedefliyorlar. Faşist sistem olduğu gibi tüm mekanizmaları ile yerinde duruyor ama yönetim nasıl olacak? Şimdi çelişki bu! Sistemi tahkim edecek partileri iktidara taşıyorlar. Reformist bir parti bile faşist devlet biçiminde iktidara geldiğinde baskın ve faşist terörü devam ettirmek zorundadır. Faşist devleti ancak faşist partiler yönetir, oraya gelince öyle olmak zorundadır. Syriza örneği önümüzde durmaktadır; Syriza, Yunan işçileri, polise coplatmıştır. Hükümetlere karakterini hâkim sınıflar ve devlet mekanizması verir. Onlar söylemde ne söylerse

söylesin, yapacaklarının planı o mekanizmalarca önlerine konur.

İşte Şili’de ve diğer Latin Amerika ülkelerinde burjuva solcuların iktidara taşınışını emperyalistlerin ve kompradorların bu yeni yöneliminin bir parçası hatta başlangıcı olarak okumak gerekir. Bu dönüşümün Latin Amerika’dan başlatılmış olması da gayet normaldir çünkü neoliberal politikaların laboratuvarı orasıdır. Bölge emperyalistlerce on yıllardır iliklerine kadar sömürülmüştür. Bu zaten tarihsel olarak devrimci mücadeleye yatkın olan bölge halkının sistem dışı arayışlarını daha da güçlendirmiştir ancak bu politikanın zamanla diğer yarı sömürgelere de yayılacağı, gözden çıkarılan faşist liderlerin yerine burjuva solcuları veya daha liberal, sosyal demokrat çizgide olan düzen partilerinin iktidara taşınacağı şimdiden öngörülebilir.

Kapitalist sistemin içinde kalındıkça üretim ilişkilerinin değiştirilebilmesi mümkün değildir. Burjuva devlet varlığını koruyorken yani zor aygıtı hala burjuvazinin elindeyken hâkim sınıfların kendi egemenliğinin sonu anlamına gelecek böyle bir dönüşümü kabul etmeyeceği açıktır. Reformistlerin “seçimle de devleti ele geçirmek, onu halkın yararına dönüşüm için kazanma” düşüncesi de içi boş bir fanteziden ibarettir.

Öte taraftan üretim ilişkilerini değiştirmeyi, devlet mekanizmalarını parçalamayı gündemine almış veya halkın koşullarını iyileştirmede samimi olan partilerin, liderlerin hükümete gelmesine burjuvazi en başta izin vermez. Olur da bir yolla hükümete gelirse devlet mekanizma ve işleyişi ile onu, kendi programını uygulayamaz hale getirir. Olmadı darbe ya da başka yolla onu oradan indirir. Bunun örnekleri Türk hâkim sınıflarının siyasi tarihinde çokça vardır. Burjuvazi işi şansa bırakmaz!

Zaten Boric veya öteki burjuva “solcu” liderler yukarıda da vurguladığımız üzere emperyalist ve kompradorların en az bir kesiminin projesi olarak onların çıkarlarını korumak adına iktidara getirilmişlerdir. İlgili şahsiyetlerin bizzat bunu tam olarak bilip bilmemelerinin de bir önemi yoktur. Nitekim bu “solcu” başkan-

ların hemen hepsi burjuva liberal bir çizgiye sahiptir. Bu çizgilerin bir gereği olarak üretim ilişkilerini değiştirmeyi hiç gündemlerine bile almamışlar, tartışmamışlardır. Tersine birçoğu kapitalizmi açıktan savunmaktadır. Örneğin; Boric “serbest piyasa ekonomisinden” yani kapitalizmden yana olduğunu söyleyebilmektedir. Emperyalizmle, söylem düzeyinde bile bir sorunları yoktur. Hemen hiçbirinin programında halkın yaşam koşullarını anlamlı bir şekilde yükseltebilecek sistem içi önlemler dahi yer almamıştır. Yani bu solcu hükümetlerin görevi gerçek anlamda birkaç kısıtlı ile halkı psikolojik olarak rahatlatıp düzen içine çekerken, neoliberal politikaları ana hatlarıyla uygulamaya devam etmek olacaktır. Düzendeki ümidini kesmiş olan kitleleri, değişim havası yaratarak yeniden düzene umut bağlar hale getirmek için burjuva solcular iktidara tapınmıştır. Bu şekilde devrim tehdidinin büyümeden ortadan kaldırılmasında, halkı yeniden düzene bağlamada başrolü üstlenerek emperyalistler ve diğer hâkim sınıflara eşsiz bir hizmette bulunacaklardır.

Bazı Latin Amerika ülkelerinde iktidara gelen sol hükümetler daha şimdiden yolsuzlukla, kara para aklamakla, uyuşturucu trafiğini kontrol etmekle anılır olmuştur. Sistemin iç dinamikleri; şahıslar, partiler, hükümetler değişse de zaten bunları üretir. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Bu burjuva solcuları halkı kandırma da birer aparat olduklarını şimdiden teşhir olmaya başlamıştır bile. Neoliberalizmin krizine çözüm yine ya neoliberalizm ya da liberalizm olarak ortaya konduğu sürece sömürü, baskı, sefalet, açlık vb. kurtuluş yoktur.

Latin Amerika’da bazı ülkelerde “sol”un iktidara gelmesiyle Çin emperyalizmi bölgede etkisini artırmıştır. Çin emperyalizmi, ilişki kuracak komprador bulmada bu coğrafyada hiç zorlanmamıştır. Nikaragua’da solcu Ortega’nın iktidara gelmesi bu duruma tipik bir örnektir. Ortega, hükümeti kurar kurmaz Tayvan Büyükelçiliği’ni kapatıp binasına da el koymuştur. Daha sonra da törenle Çin Büyükelçiliği açılmıştır. Bu açılışta iki ülke ilişkilerinin nasıl daha güçlendirileceğine ilişkin nutuklar

atılmıştır. Honduras’ta iktidara gelen solcu hükümet de Çin’le ilişkilerini geliştireceğine dair açıklamalar yapıp Tayvan’ı tanımadığını beyan etmiştir. Karayipler, Panama, El Salvador, Dominik, Solomon Adaları, Kibati gibi birçok ülke Tayvan’ı resmi olarak tanımayıp Çin yanlısı bir tutum geliştirmişlerdir.

ABD’nin kendi arka bahçesinde Çin’in güçlenmesine ciddi bir tepki ortaya koymaması da manidardır. Bu durumu da neoliberal sermaye birikim politikasının krize girmesinden dolayı Çin’in desteğiyle de olsa iktidar değişimlerinin halkı psikolojik olarak rahatlatacağından bütün bir sistemin hayırına olacağı düşünülerek, ABD’nin de çıkarına olacağı hesaplanarak yapılmış olabilir. Değişen, bağlı olunan emperyalist ülkedir. Neoliberalizm ya da liberalizm merkezli politikalar ise olduğu gibi durmaktadır. Yani değişimlerin devrim gibi gösterilmesinin boş bir laf olması bir tarafa, ciddi bir ekonomik politika değişimi bile yoktur.

Bu yeni yöneliminin Türkiye’ye nasıl yansıdığına kısa bir göz atmak gerekiyor. Ülkede bu krizin en şiddetli biçimde hissedildiği yerlerin başında gelmektedir. Krizin derinleştiği yoksulluk nedeniyle ülkemiz halkında da sisteme karşı ciddi bir öfke yaratmış durumdadır. Bu durum AKP’nin toplumsal “rıza” üretme yeteneğini de hızla eritmektedir. Artık “rıza” üretmeyen, kitleleri peşinden sürükleyemeyen AKP/RTE, halkın artan öfkesini salt zorla faşist terörle bastırmaya çalışmaktadır. Emperyalistler ve komprador burjuvaların bir kesimi AKP’yi iktidardan indirerek yerine CHP etrafında toplanan kliği getirme noktasında uzlaşmışlardır. CHP’ye biçilen görev, bir yandan kitlelerin düzene karşı yitirmiş olduğu güveni yeniden inşa ederken öte yandan AKP’nin sistemde yaratmış olduğu tahribatı giderecek bir restorasyon programı uygulamaktır. Nitekim CHP de kendisine biçilen bir misyon çerçevesinde faaliyetlerini her geçen gün yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan krizin tüm sorumluluğunu AKP’nin üzerine atarak onun gidışıyle tüm sorunların çözüleceği algısını yaratmaya çalışıyor. Böylelikle kitlelerin sistemden hepten ümidini kesmesini önlemeye çalışıyor. Diğer

yandan perde arkasından TÜSİAD’la birlikte restorasyon programını hazırlıyor. Reformistler de “siyasal İslamcı sağcı, AKP’ye karşı CHP’yi desteklemek gerekir” diyerek hâkim sınıfların bu politikasına yedekleniyorlar. Reformistler bu söylemleri ile gerici sınıfların arkasında konumlanmıştır. CHP’nin patronlar kulübü TÜSİAD’la birlikte hazırladığı restorasyon programında halkın yararına bir şey yoktur. CHP’nin halka tek vaadi AKP’nin “akıldışı” politikalarına son vererek, idealist “akılcı politikalar” uygulamak yani neoliberal modelin gereklerini yerine getirmektir. CHP’nin gündeminde kitlelerin yaşam koşullarında bir miktarda olsa düzelme sağlayacak herhangi bir reform da yoktur. Bu sorunlar ancak devrimle çözülebilir. O halde CHP’nin iktidara gelişinin halkın yaşam koşullarında anlamlı bir fark yaratmayacağı açıktır.

Türkiye’de de reformistler kendilerini burjuvaziye akıl vermeye adanmış ve bu sistemi onarmak, düzeltmek için canhıraş fikirler üretmektedirler. Bu “fikirlerle” kendilerine komprador burjuvazinin muhalif kliğin teveccüh göstereceğini hesaplamaktadırlar.

Sonuç olarak devrimcilerin politik çalışmalarına ağırlık vermesi, ideolojik mücadelenin artırılması gereken bir sürece giriyoruz. Halk, burjuva ajanlara karşı bilinçlendirilmeli, donanımlı hale getirilmelidir. Halkın burjuva feodal sistemi yoğun sorguladığı, yeni alternatiflere, devrimci mücadeleye daha açık ve yatkın hale geldiği bir süreçteyiz. Hâkim sınıf sözcülerini korku sarmış durumda.

Salt baskı ve terörle sistemlerini sürdüremeyeceklerini gören egemenler kitlelerin gözünde teşhir olmuş faşist liderlerini yollayıp onların yeni bir versiyonu olan “burjuva sol”u iktidara taşıyorlar. Bununla sisteme olan öfkeyi yatıştırmaya çalışmaktadırlar. Devrimciler, egemenlerin bu halkı kandırma operasyonunu her alanda teşhir etmelidirler. Reformistlerin düzen içine çekmeye çalışan, beklenti yaratan egemenlerin değirmenlerine su taşıyan çalışmalarına karşı da amansız mücadele edilmelidir.

(Bitti)

GENEL SİYASİ ÇİZGİ ÜZERİNDE Ö

Genel siyasi çizginin özele uyarlanması ve bu uyarılama ile oluşan bilincin genele yayılması komünist çalışmanın, dolayısıyla kitleleri devrim için örgütlemenin temel biçimidir. Hareketimizin temel çalışma biçimi bu olduğuna göre bunun ilkesi üzerinde önemle durmak gerekir. Bu hareketin ilkesi teori ile pratiğin birliğinden ileri gelecek biçimde teorinin pratiği belirlemesi, değiştirmesi, belli bir ideolojik tutuma göre ilerletmesidir; Lenin'den alacak olursak "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz." ilkesidir.

Devrimin kendiliğinden gelişen bir hareket olduğu fikri; bilinen adıyla kendiliğindencilik proleter hareketin kendini özenle koruması, hatta savaş açması gereken bir fikir olarak varlığını tüm komünist hareket boyunca, onun yanı başında sürdürmüştür. Bunun basit bir kitle kuyrukçuluğu fikri olduğu, dolayısıyla rahatlıkla kavranıp alt edilebileceği söylenebilir. Ancak o asla bundan ibaret değildir. Böyle düşünmeyen ya da kendini bu biçimde ortaya koymayan çok sayıda "kendiliğindenci" anlayış vardır. Bu nedenle biz meseleyi "devrimci teorinin önemini yadsıma" ya da "kavrayamama" şeklinde değerlendirmek yanlısız; böylece kendimizdeki sorunların kaynağına da parmak basmış olacağımızı düşünüyoruz.

BÜTÜNCÜLLÜĞÜ YADSIMAK KARŞI DEVRİME YOL AÇAR

Devrimci teoriyi kavramayan, devrimci teoriden şu veya bu düzeyde bihaber olan her anlayış sonuç olarak devrimi kendiliğinden bir hareket derekesinde anlar. Komünist hareketin kendisinde yaşanan geriliklerin veya yetmezliklerin de gene kendiliğindencilik, yani devrimci teoriden, hareketin genel siyasi çizgisinden uzaklık olarak değerlendirilmesi gerekir. Devrimci teorinin somutlaşacağı her çalışma, her örgütlenme, her politika o özgülde devrimin gerçekleşmesiyle devrimci teorinin dışına çıkan her çalışma, örgütlenme ve politika devrime değil, niha-

yetinde karşı devrime hizmet eder. Burada kullandığımız "karşı devrim hizmet" kavramı doğrudan karşı devrimcilik yapmak anlamında değildir; bu kavram devrimin gerçekleşmesine karşılık içeren her şey anlamında kabul edilmelidir. Bununla devrimci teorinin önemine dikkat çekmek istiyoruz. Diyalektik analiz yönteminden biliyoruz ki bir süreçteki tüm unsurlar nihayetinde o sürecin ya eskiyen, dolayısıyla yenilen ya da yeni, dolayısıyla kazanacak olan tarafın unsurlarıdır. Süreçteki bir unsur bakımından "iki tarafı da kendinde taşıyor" olmak o unsurun sonuçta iki zıt yönden birine hizmet edeceği gerçeğini değiştirmez. Kuşkusuz zıt iki yön de karşıtı olan şeyleri etkiler; dolayısıyla devrimci taraf karşı devrime hizmet halinde olan her şeyi etkiler ve bunların birçoğunu kendi tarafına çeker, dönüştürür; bunun özellikle devrimci düşünüşün işi olduğunu unutmamak gerekir. Devrimci düşünüş devrimci teori üretir ve devrimci teori süreci bütün olarak kavramayı başarandır.

Devrimci teorinin somutlaşacağı yerin genel siyasi çizgi olduğunu daha önce belirtmiştik. Genel siyasi çizgi bütüncül bir bakışın ürünüdür; bütüncül bakışın ürünü olduğu gibi, kendisi de bütüncüldür. Bu anlamda genel siyasi çizgi bütün alanlar için geçerlidir. Onun devrimin karakteri, önderliği, ideolojisi hakkında içerdiği tüm fikirler, anlayış ve yaklaşımlar her alanda uygulanabilir ve hatta uygulanmalıdır. Ancak böyle bir bütünlüklü uygulama olduğunda gerçek bir komünist örgütlenmeden ve tabii ki devrimi örgütleyebilen, sonuna kadar devrimci bir yapıdan söz edilebilecektir.

Bütünlüklü yaklaşımdan kastımızın ne olduğunun anlaşılması son derece önemlidir. Devrimin güçlerini proleter sınıf bakışıyla, dolayısıyla bu bakış açısına uygun tek merkezli bir örgütlenme ile birleştirmek ve devrime seferber etmek bütünlüklü yaklaşımın somut karşılığıdır. Devrimin güçlerinin bulunduğu tüm alanlar, etnik veya cinsel kimlikler

fark etmeksizin aynı bakış açısından ve aynı merkezden, devrimin gereksinimlerine göre değerlendirilir ve örgütlenirler. Bolşevik örgütlenmenin temel özelliklerinden, ilkelerinden biridir bu. Bunu yadsıyan yaklaşımların Bolşevik örgütlenmeden uzaklaşmaları da açık olmalıdır. Çünkü Bolşevik örgütlenme anlayışı aynı bakış açısından hareketle tüm güçlerin devrim için örgütlenmesi anlayışıdır. Lenin'in "profesyonel devrimciler örgütü" kavramı ya da "az ama öz olsun" söylemi bu anlayışın bir ürünüdür. Belli bir bakış açısıyla hareket eden ve aynı merkezden yönetilen bir devrim hareketi ancak profesyonel devrimcilikle mümkündür.

Genel siyasi çizginin önemi kendisini burada gösterir. Bir genel siyasi çizgi olmadan, yani devrimin genel içeriği ve hedefleri, ilkeleri, genel yolu oluşturulmadan tek merkezli ve belli bir bakış açısıyla hareket eden bir örgütlenme yapma olanaksızdır. Bunları sağlayacak olan genel siyasi çizgidir ya da bunlar genel siyasi çizginin varlığında, onun yatağında gerçekleşebilir.

ÖZEL OLANI GENEL İÇİNDE KAVRAYALIM

Mesele böyle olduğunda alanların özgünlüklerinden kaynaklanan özel sorunların, özel çelişkilerin bu bütüncül yaklaşıma dahil edilmediği düşünülebilir. Oysa bunun tam aksidir doğru olan. Alanların özgün sorunları, özel çelişkiler ancak bütünlüklü yaklaşım içinde devrimci

bir çözüme kavuşabilir. Başka türlü ifade edersek: proleter devrimin gelişimi tüm toplumsal sorunların çözümünü ya sağlar ya da bu sorunların çözümleri önündeki engelleri kaldırır, böylece onları çözüm yoluna sokar. Proleter devrimi komünist fikrin gerçekleşmesi, toplumsal süreçlerin yeni olana uygun değişmesi olarak anlamak; bunun diyalektik materyalizmi toplumlara

uygulamakla aynı anlama geldiğini bilmek; proletaryanın kurtuluşu ile birleşen tam kurtuluşun sınıflı toplumlara ait tüm çelişkilerin çözümünü içerdiğini kavramak burada önem kazanır. Komünist hareketin örgütlenmesinde burada göstermek istediğimiz kapsamın belirleyici bir önemi vardır. Komünist hareket içinde neden çok merkezliğe yol açacak hiçbir ayrıksılığa yer olmadığı ancak bu kapsamla beraber öğrenilebilir.

ÖNDERLİK YETENEĞİNİ GELİŞTİR

Proleter devrimci hareketin kapsamının veya proletaryanın toplumsal devrimler sürecinde oynadığı ve önümüzdeki onlarca yıl oynamaya devam edeceği rol üzerine yapılacak yetkin bir çalışma bütün bu devrimler sürecinde MLM'nin kumandada olması zorunluluğunun önemini, dolayısıyla tek merkezli olmanın da zorunluluğunu anlamamızı sağlar. O günümüz toplumlarına ait, dola-

şması olarak tanımladı; dolayısıyla bilimsel düşüncü, onun tüm sorunlara uyarlanabilir bilim niteliğini bu tartışmada öne çıkarıyoruz. MLM bir ideoloji olduğu kadar aynı zamanda bir bilimdir, diyoruz. Bilimin alanlara özgü niteliği nasıl ki alanların özgünlüklerinden kaynaklı olarak genel- den ayrı olamazsa devrimci hareketin örgütlenmesinde de özel ancak genel içinde anlaşılabilir, kavranabilir ve değiştirilebilir. Özel olan ancak bütün içinde, bilim yoluyla anlaşılabilir, çözümlenebilir ve dönüştürülebilir.

ÖZNE ÇÖZÜM GÜCÜ OLANDIR

Bütünlüklü yaklaşım dediğimiz şey MLM'nin bir tarih ve dolayısıyla toplum bilimi olarak bütün alanlarda uygulanabilirliğini içerir. Toplumda hiçbir sorun ve alan yoktur ki MLM'nin kapsamı dışında olsun, onun dışında tam olarak çözülebilir. Bu demektir ki bütün toplumsal alanlara özgü olarak MLM'nin geliştirdiği ve geliştirebileceği devrimci politikalar, çözüm anlayışları vardır. Dahası MLM bize bütün alanlardaki sorunların ve çelişmelerin prole-

ter devrim hareketinin bir parçası olarak kavranmasını ve bu harekete bağlı olarak çözülmesini veya çözüm yoluna sokulmasını öğretir. Bütün alanlarda MLM'yi uygulamalıyız; başka hiçbir şeyi değil.

ter devrim hareketinin bir parçası olarak kavranmasını ve bu harekete bağlı olarak çözülmesini veya çözüm yoluna sokulmasını öğretir. Bütün alanlarda MLM'yi uygulamalıyız; başka hiçbir şeyi değil.

MLM'yi uygulamanın öznesi kimdir?

MLM komünist hareketin ideolojisi ve teorisi; dolayısıyla özne komünist harekettir. Bütün alanlar için

aynı çizgide hareket eden ve aynı ideolojik tutumla tavır takınan bir hareket. Bu onun devrime önderlik niteliğinin somutlaştığı durumdur. Devrime önderlik etmek ancak bu ideolojik tutum içinde olduğunda ve aynı çizgiye bağlı bütünlüklü bir hareketin unsuru olabildiğinde geçerli olacaktır. Komünist partisini bu niteliğinden koparmak onun önderlik görevini parçalamaktan başka bir sonuç doğurmaz.

Komünist hareketin veya komünist partinin mutlak bir irade, salt bir varlık olmadığını; Mao Zedung'un Marksist felsefeye yaptığı katkının bir kazanımı olarak partinin de bir çelişki olarak kavranması gerektiğini, dolayısıyla onun da "kendisi olmayan"la birlik halinde olduğunu daha önce açıklamıştık. Komünist partisinin bu özelliğinin onun çok merkezli, yekpare hareket etmeyen bir yapı olarak kavranmasına yol açmaması gerektiğini de ayrıca biliyoruz. Mao Zedung'a güya Stalin ve Lenin'in parti anlayışından hareketle olumsuz eleştiriler yapanların anlamadığı şey tam da burada kendini gösterir. Mao Zedung'un çelişki yasası üzerine yazdıklarını partiye uyarladığımızda onun partide yekpareliği yaratmanın ve sürdürmenin, tek merkezli bir yapı inşa etmenin yolunu berrak biçimde açıkladığını görürüz. Partinin kendi içinde sürekli bir mücadele vardır; bu mücadele tek merkezli olmak, yekpare hareketi üretmek yönündedir. Bunu başarmak ancak komünist çizginin sürekli üretilmesiyle mümkündür. Eğer bu başarılamıyorsa ya da yerleşik olan bu değilse komünist partinin Bolşevik niteliği zayıftır ve komünist çizginin üretiminde sorun vardır.

Komünist partisinin yekpare hareket eden, tek merkezli olan yapısının kaynağı, daha önce de açıkladığımız gibi onun komünist nitelikteki genel siyasi çizgisidir. Bu çizginin genel varlığı temeldir ama kesinlikle yeterli değildir. Mao Zedung'un vurguladığı gibi "kavramak yapmaktır," yani değiştirmektir. Bu da genel siyasi çizginin gerçekleşmesine karşılık gelir

ve nihayet aynı çizginin gerçekleşerek tamamlanmasına. İşte bu noktada genelin özele uyarlanması konu edilmelidir.

Nedir geneli özele uyarlamak?

Bu, özelin özgünlüğüne yönelik bir çözümlemeyle birlikte genelin ilkesini, hedefini, çözümlemesini özgünlüğe hâkim kılmaktır. Özelden kaynaklanan hiçbir şey bunun yerini alamaz. Çünkü özelin niteliği buna uymaz; özeldir hâkim olan eskidir, eskinin ilkesi, karakteri ve çözümleridir. Genel siyasi çizgi bakımından bunlar alt edilmesi gereken geriliklerdir. Özel olandan gelen tüm şeyler sonuçta mevcutta hâkim olan gerici bakış açılarında ya da genel siyasi çizgimizde hâkim olan proleter bakış açısında temsil edilir. Bu temsil, hiçbir zaman onların yerini alacak nitelik taşıdıkları anlamında gelmez. Sonuçta onlar özeldir ve genel onları kapsayan niteliktedir.

Alanların özgünlükleri hakkında yazılırken, tartışılırken bazen tam da bunun ihmal edildiğini görüyoruz.

HER ÖZEL İKİ İDEOLOJİDE SOMUTLAŞIR

Özel hakkındaki yorumlar onun genelle aynı nitelikte ele alındığını veya bunun olanaklı olduğunun savunulduğunu gösteriyor. Oysa sınıflı toplum analizinde nihai olarak iki sınıftan ve bu iki sınıfta gerçekleşen iki ideolojiden söz ettiğimiz açıktır. Bu iki ideoloji dışında bir bakış açısı olduğunu ileri sürmek sınıflı toplumun yapısından, dolayısıyla tarihten bihaber olmaktır. Burjuvazinin egemenlik sürecini nasıl ki biz üretim araçlarının gelişmesinden bağımsız ele alamıyorsak ve bunu kapitalizmin daha yoğun sömürü, daha büyük talan, hatta yağma, kültürel ve çevresel yıkımlara rağmen toplumun sınıfsız topluma doğru hareketi olarak kavırıyorsak iki ideolojinin tüm şeyleri belirleyen nitelikte olduğunu da aynı kesinlikte görüyoruz. Alanlardan, farklı top-

TC'nin Kürt Ulusal Mücadelesine Saldırıları ve Emperyalistlerin Saldırılarıdaki Rolü

1 Şubat Salı günü Türk savaş uçakları Rojava'da Derik, Irak Kürdistanı'nda Şengal dağı, Serdeşt Kampı, Gelîye Kersê, Şilo, Çilmêra ve Barê bölgeleriyle Maxmur Mülteci Kampı'na yönelik eş zamanlı hava saldırıları gerçekleştirdi. Saldırılarda 7 kişi katledilirken onlarcası yaralandı. Türk devleti bu saldırıları aynı bölgelerde sistematik olarak sürdürüyor. Bu bölgelerde elde edilen ulusal kazanımlar esas olarak faşizmin saldırılarının ana gerekçesini oluşturuyor.

Gerçekleşen saldırılar Hasekê'deki DAİŞ saldırılarının hemen akabinde meydana geldi. Bu bağlamda TC'nin ve bölgedeki gerici odakların Kürt ulusal mücadelesine ve kazanımlarına saldırıda bir ortaklaşma yakaladığını söyleyebiliriz. Faşist diktatörlüğün Kürt ulusal mücadelesine saldırıları, ekonomik ve siyasi krizinin yoğunlaştığı dönemlerde "taze kan" olarak işlev görüyor. Saldırıları şovenizm kampanyalarıyla besleyen AKP-MHP faşist bloğu, "terör umacası" ve hamasi söylemlerle bu süreçleri diri tutmaya dönük hesaplar yapıyor. Toplumsal desteği azalan, açlık ve yoksulluk içerisinde sarsılan kitleler nezdinde meşruluğu ağır bir sorgulanmaya tabi tutulan AKP-MHP faşist bloğunun Kürt ulusal mücadelesine saldırılarını tam bu bütünlük içerisinde değerlendirdiğimizde şovenizm ile kitleleri faşizm diktatörlüğün saflarında birleştirmeye dönük olduğunu görüyoruz.

Bahse konu saldırılar zaman zaman işgal halini alarak, de facto olarak TC'nin Rojava ve Başur'da konumlanmasını sağladı. Kuşkusuz bu saldırılar, saldırıların gerçekleştiği bölgeleri değerlendirdiğimizde Türk devletinin bağımsız olarak ilerlettiği, geliştirdiği süreçler değildir. TC, emperyalizme göbekten bağımlı onun ekonomik, siyasi, askeri olarak onun belirlediği sınırlarla hareket eden bir devlettir. Bu bağlamda saldırılar emperyalist güçlerden alınan destek ve uyumla hayata geçirildi. Emperyalist güçlerin bu saldırılardaki desteğini anlamak için ulusal mesele ile bağlamını kavramak gerekmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin saldırılara karşı yaptığı açıklamalarda geçmişe nazaran daha güçlü "uluslararası güçler" vurgularını görüyoruz. Saldırılarla ilgili açıklama yapan KCK, Türk devletinin bu saldırılarına ortak olanların ise en başta da DAİŞ'e karşı koalisyon

kuran ülkeler ve Rusya olduğu belirterek Rojava'nın hava sahasının ABD ve Rusya'nın; Şengal ve Maxmur'un ise ABD'nin kontrolünde olduğu belirtti. "ABD başta olmak üzere koalisyon güçleri, DAİŞ'e karşı direnen Rojava, Şengal ve Maxmur halkı ve öz savunma güçlerine saldıran DAİŞ'in bir numaralı ortağı ve müttefiki Türk savaş uçaklarına izin vermektedir. Rojava, Şengal ve Maxmur'a yönelik saldırılarda şimdiye kadar birçok kat-

liam gerçekleştirilmiştir. ABD, Rusya ve tüm koalisyon güçlerinin sessiz kalmaları ve bir tutum koymamaları bu saldırılara ve cinayetlere ortak olmaktadır. Artık bu tutum tam bir siyasi ahlaksızlık olmaktadır. Türk devleti DAİŞ'e karşı direnen Rojava, Maxmur ve Şengal halkına saldırırken; DAİŞ karşıtı olduğunu söyleyenlerin sessiz kalmaları siyasi ahlaksızlık tarihine en açık örnekler olarak geçecektir. Bu güçlere siz DAİŞ'e karşı savaşanlar mı, yoksa DAİŞ'in ve müttefiklerinin yanında mısınız diye sorarlar" ifadelerinin yer aldığı açıklama her ne kadar emperyalist güçlerin saldırılarla ilişkisini ortaya koymaya çalışsa da sorunlu ifadeler ve yaklaşımlar öne çıkıyor. Bu ifadeler en genel anlamıyla Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmi bütünlüklü değerlendirmedini, emperyalizmin içerisinde olduğumuz çağ içerisindeki yerini ve bu bağlamda şekillenen ulusal meseleyi yüzeysel ve oldukça "sorunlu" kavradığını gösteriyor.

Lenin'in "Kapitalizm'in en üst aşaması" olarak nitelediği emperyalizm; gelişim seyri içerisinde, dünyanın her bir parçasını emperyalist zincirin bir halkası haline getirmiştir. Emperyalizmin günümüzde, ekonomik, siyasi, kültürel, ideolojik ve askeri olarak temas etmediği, etkilemediği hiçbir olgu, mesele ve süreç yoktur. Ulusal mesele, Kaypakaya yoldaşın

"eski türden ulusal sorunlar" olarak işaret ettiği "rekabetçi kapitalizm"-den özellikler barındırmakla beraber "Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı"nda özgün bir biçim almıştır. Bu da artık ulusal meselenin emperyalizmden kaynaklı bir "dış sorun" olmasına neden olmuştur. Emperyalizmin ekonomik sömürsünün ve mali gücünün geldiği aşama bu sömürü çarkından bağımsız hiçbir olgunun kendisini gerçekleştiremeyeceği ger-

çeğini ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla ezilen ulusların önünde iki yol vardır. Birincisi devrimci temelde bir ulusal mücadeleyi sosyalist devrim yolunda ilerletmek (zincirin zayıf halkaları denilen yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde bu Yeni Demokratik Devrim'dir) ikincisi ise zincirin halkası haline gelmek yani emperyalizme bağımlı burjuva devletler kurmak. Kürt ulusal mücadelesinin programı ve niteliği birinci yolu dışlamaktadır. KUH, uzun bir süredir sürdürdüğü barış ve uzlaşma anlayışı ile ulusal sorunu devrimci temelde çözme noktasından oldukça uzak reformcu bir pozisyon almaktadır.

Bahse konu saldırılar özgülünde KCK'nin açıklaması emperyalizmi kavrayışındaki sorunlu yaklaşımını da içeriyor. En başta emperyalizmi bütünlüklü ele almaksızın NATO, Koalisyon, ABD vs. biçiminde bir değerlendirme söz konusudur. Emperyalizm, çürümüş kapitalizm olduğu için çürümeye mahkûmdur bu ona içkin olduğu gibi rekabet de yine onun doğasında vardır. Emperyalist rekabet bu güçler arasında blokların oluşmasını sağlamakla beraber bu güçler sınıf çıkarları gereği uzlaşırlar son kertede birlikte hareket ederler. Emperyalist rekabet sonucu oluşan bloklaşma ulusal meselede ezen ulus devleti destekleme politikası olarak ortaklaşır.

Kürt ulusal mücadelesi ve onun örgütlü güçlerinin emperyalistler arası çelişkileri değerlendirerek özellikle Rojava özgülünde aldığı pozisyon; Efrin'de, Mınbiç, Serêkaniyê ve Girê Sıpî'de TC'nin işgali ile kuşa dönmüştür. Burada gerçekleşen işgal saldırıları, emperyalizme bağımlı Türk devletinin emperyalist güçlerle yakaladığı konsensüsün sonucudur. Kürt Ulusal Hareketi buradaki uzlaşmayı görmeksizin emperyalist güçlerle tehlikeli sonuçlara varabilecek ilişkiyi sürdürüyor. Bu ilişkinin bir sonucu olarak da emperyalist güçleri "siyasi ahlak"a davet ediyor. Bu hayırhah davetin emperyalizm açısından çıktısı Kürt ulusal mücadelesine dönük TC saldırganlığını askeri, ekonomik ve siyasi olarak desteklemek olmuştur. Mesele hava sahasını açmaktan öte Kürt kazanımlarını boğacak tüm hamlelerin emperyalist güçlerce desteklenmesidir.

KCK açıklamasında TC'yi DAİŞ müttefiki yaparak ABD'yi DAİŞ ile mücadele eden QSD güçlerinin yanında pozisyon almaya çağırıyor. ABD emperyalizmi her fırsatta TC ile stratejik bir müttefik olduklarını vurgularken KCK'nin bu gerçekliği göz ardı ederek yaptığı çağrının emperyalizm ve ona bağımlı devletler nezdinde karşılığı yoktur. ABD emperyalizminin Rojava'da Kürt ulusal mücadelesi ile kurduğu ilişki Irak Kürdistanı'nda olduğu gibi emperyalist sömürü zincirinin parçası haline getirecek bir politikayı içermektedir.

Emperyalizmin egemen ulus devletinin siyasal-ekonomik çıkarlarını gözetken tutumu aynı zamanda onun pazar iştahının da bir sonucudur. Bu noktada Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmin ve yerli gerici uşaklarının siyasal gericiliğine ve bu niteliklerine karşın ulusal sorunu "uzlaşma" ve "barışçıl" yollarla çözemeyeceği açıktır. Emperyalizme ve onun uşak devletlerinin sınıfsal niteliğine ve siyasal gerçekliğine baktığımız zaman bunun emperyalizm gerçekliğinde ütopyik olduğu açıktır. Bu bağlamda inkâr edilen, ulusal-kolektif hakları gasp edilen Kürt ulusuna gerçek kurtuluşu getirecek çizgi, emperyalizmden "siyasal ahlak" bekleyen, emperyalist bloklar arası çelişkilerden faydalanmaya çalışan "uzlaşmacı" çizgi değil bağımsız bir çizgi ve kitlelerin öz gücüne dayanan devrimci bir ulusal mücadele çizgisidir.

8 MART'IN KÖKLERİNİ İŞÇİ-EMEKÇİ KADINLARIN DEVRİMCİ TARİHİNDE ARAMAK

Hiçbir 8 Mart bildirisi, konuşması yoktur ki 1857 yılında, New York'taki 40 bin kadın işçinin grevi sırasında yakılarak şehit düşen 129 işçi kadına değinmesin, Clara Zetkin'in, Rosa Luxemburg'un adını anmasın. Hâl böyleyken devrimci işçi kadınların direniş tarihinin ve sınıfsal özün unutulduğu, yok sayıldığı, işçi, emekçi, devrimci, komünist erkeklere "yasaklanan" 8 Mart etkinlikleri gündemimizi fazlasıyla işgal eder olmuştur. Tüm kadınları kucaklama "kaygısıyla" adının değiştirilip "Dünya Kadınlar Günü"ne indirgenmesi yetmemiş gibi, 1 Mayıs'ın "Bahar Bayramı"na dönüştürülme çabalarında olduğu gibi, kadınlara hediye alınan, salt kutlamalı bir "birlikte olma günü"ne dönüştürme pratikleri yaşanmaktadır. Ege men sınıfların kadınları tarafından örgütlendiğini ileri sürerek, bunlara mesafeli olduğu söylenebilir. Fakat devrimci, komünist, ilerici kadın kurumlarının yer aldıkları platformların örgütlediği bazı 8 Mart etkinlikleri, örgütleniş biçimleri, kullanılan dil ve sloganlar bu mesafenin söylemde kaldığını göstermektedir.

Kadın dayanışmasını, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesini geliştirme, zenginleştirme, daha etkin bir güç olabilme amacıyla kurulan birliklerin, platformların önemini tar-

tışmak gereksizdir. Bu platformlarda devrimci, komünist kadınlar dışında, farklı kadın örgütleri, feminist, anarşist, orta sınıf kadınları da yer almaktadır. Bu meselenin farklı sınıf bakışları ekseninde ele alınması ve bunun üzerinden gerçekleşen tartışma ve mücadele doğallığında önem kazanmaktadır. Devrimci, komünist hareketlerin zayıfladığı, sınıf savaşımının gerilediği dönemlerde inanca dayalı, etnik veya cinsiyete dayalı mücadelelerin ön plana çıkmasıyla, kadın kurtuluş mücadelesini salt cinsiyet temelli, sınıf mücadelesinden kopuk ele alan, başında "sosyalist", "radikal" veya "Marksist" tanımları da olsa burjuva feminist örgütlenmelerin yaygınlaşması ve belli çevrelerce kabul görmeleri tesadüf değildir.

Bahsedilen rüzgârdan etkilenen kadın örgütleri, sendikalar, dernekler, vb.leriyle bağlarımızı güçlendirmek, onları burjuva feminist anlayışlardan uzaklaştırmak görevini asla unutmamalıyız. Bu görev ise sadece takvimsel eylemlerde değil, özelden kadın kurtuluş mücadelesinin, genelde de devrimci mücadelenin her alanında aktif birer parçası daha doğrusu yönlendiricisi olduğumuz çalışmalar içinde yerine getirilmelidir. Kavratma, ikna etme, değiştirme yönlü yürüteceğimiz tartışmalar ancak mücadele içinde, pratikte anlamlı olacak

ve sonuç getirecektir.

8 Mart; kadının sömürülmesinin, ezilmesinin nedeni olan sisteme karşı mücadeleye mi çağrı olacaktır yoksa içi boşaltılarak, anneler günü formatında kutlamalar, burjuva ve işçi emekçi kadınların sorunlarının aynılaştırıldığı karnavala mı dönüştürülecektir? Bu sorunun cevabını vermeye, 8 Mart'ı dünya devrim tarihine kazandıran işçi, emekçi kadınların devrimci mücadelesine ve sonraki tarihsel süreçlerle başlamak yanlış olmayacaktır.

19. yüzyılda Amerikan emperyalizmi özellikle tekstil sektöründe ucuz iş gücü olan kadınları tercih ediyordu. Tekstil fabrikalarında işe giren kadınların çoğunluğu henüz evlenmemiş genç kadınlardı. İnsanlık dışı koşullarda 15-16 saat çalışıyor, güneş yüzü göremiyorlardı, ücretleri ise çok düşüktü. Koşulların giderek ağırlaşmasıyla kadınlar değişim için örgütlenmenin ilk adımlarını atmaya başladılar. 1840'larda çalışma günününün 10 saate indirilmesi kampanyası için imza toplamaya başladılar. ABD'de işçi kadınların ilk örgütü, Lowell Kadın İşçileri Reform Derneği 1845'te kuruldu ve sayısı giderek artan bir örgüte dönüştü. Örgüt, yayın organı olarak "Endüstrinin Sesi" gazetesini kullanarak daha çok kadın işçiye ulaştı. Lowell, kadınların hem üretimin

hem de değiştirme isteğinin parçası olduğunu gösteren ilk örneklerdendir. Kadınlar binler, on binler halinde hak mücadelelerine atıldılar ve bu mücadeleler içinde irili ufaklı birçok grev yapıldı. 8 Mart 1857'de New York'ta Cotton adlı bir dokuma fabrikasında çalışan 40 bin işçi, 16 saatlik işgününün 10 saate indirilmesi ve ücretlerde artış yapılması talebiyle greve başladı. Kadın işçilerin örgütlediği bu grev o güne kadar yapılmış en büyük kadın eylemlerinden biriydi. Yürüyüşe başlayan

grevci direnişçi kadınları durdurmak isteyen polis, kadın işçilere saldırdı, fabrikanın patronlarının da desteğiyle binlerce işçi fabrikaya kilitlendi. Bu sırada çıkan "şüpheli" bir yangında içeride kilitli kalan işçilerden 129'u yanarak yaşamını yitirdi. ABD basınının bu olaya neredeyse hiç yer vermemesine rağmen, kadın işçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın kişi katıldı.

Bu olaydan 50 yıl sonra, bu yürüyüşün anısına, 15.000 kadının katılımıyla daha iyi ücret, daha kısa çalışma saatleri ve oy hakkı için 8 Mart 1907'de New York'ta bir yürüyüş yapıldı.

23 Kasım 1909'da Triangle, Leiserson ve kimi daha küçük tekstil şirketlerinde çalışan 20.000-30.000 civarında kadın işçi daha yüksek ücret ve daha kısa çalışma saatleri için greve gitti. Binlerce işçi işyerlerinden çıkıp işi durdurmuştu, ama gazeteler sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu. Patronlar grevi kırmak için ellerinden geleni yapıyordu. Kadınlara saldırmak için sopalı adamlar tutuyor, polisler ve mahkemelere rüşvet veriyorlardı. Fakat hiçbir şey kadınları caydıramadı. 1910 Şubat'ında 353 firmadan 339'u sözleşme imzalamak zorunda kaldı. 52'ye düşürülen haftalık çalışma saati, yılda en az dört günlük ücretli izin, dikiş malzemelerinin patron tarafından sağlanması, sendika üyelerine ayrımcılık yapılmaması, işverenle ücret pazarlığı ve ölü sezonlarda işin eşit dağıtım ve iş yeri güvenliği sağlanması gibi talepler kabul edildi. 2 günde örgütlenmiş olmasına rağmen "20.000'lerin İsyanı" olarak bilinen bu grev Kasım 1909'dan Şubat 1910'a kadar sürmesiyle ilk uzun kadın grevi oldu.

Bu grevden sonra, 1910 yılında Kopenhag'da gerçekleştirilen İkinci Enternasyonal'e bağlı Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nden Clara Zetkin kadınlar için bir mücadele günü belirlenmesi gerektiğini söylemişti. Zetkin'in önerisi kabul edilmiş, sosyalist kadınların kendi ülkelerinin işçi sınıfı örgütleriyle birlikte bir kadınlar günü düzenlemesi kararlaştırılmıştı. Her yıl,

aynı
g ü n
d ü z e n -
lenecek bu
gün, dünyanın
neresinde olur-
sa olsun kadınla-

ra uygulanan sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi yükseltme amacını taşıyordu. Kadınların seçme ve seçilme hakkını alması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması ve emperyalist savaşa karşı mücadele, bütün dünya kadınlarının ortak mücadele ilkelerinin başında yer almaktaydı.

Uluslararası anlamda ilk Emekçi Kadınlar Günü 19 Mart 1911'de düzenlendi. Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de gösterilere katılan on binlerce kadın seçme ve seçilme hakkının yanı sıra kadınlara iş ve mesleki eğitim verilmesi, çalışma alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanmasını talep etti. Her yerde çok kalabalık toplantılar düzenlendi. On binlerce kişinin katıldığı protestolar, sokak gösterileri gerçekleştirildi, bazı yerlerde kadınlar polislerin saldırı ve engelleme girişimlerine militanca dindiler. Gösterilerde kadınların gündeminde aynı zamanda her an patlak vermesi muhtemel olan Emperyalist Paylaşım Savaşı vardı. 1913'te, yani birkaç yıl sonra devrim saflarında savaşıcak öncü sosyalist kadınlar Rusya'da kutlama yaptılar. Başlarda tarihi kesinleşmediği için ilkbaharda yapılan anma, ardından 8 Mart bilinciyle dalga dalga tüm dünyaya hızla yayılmaya başladı.

Tarihin 8 Mart olarak saptanışı ise 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda (3. Enternasyonal Komünist Partiler Toplantısı) gerçekleşti adı da "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak belirlendi. Birinci ve İkinci Emper-

yalist Paylaşım Savaşı yılları arasında Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün bazı ülkelerde kutlanması yasaklandı. 1960 yılından sonra da ABD'de kutlanmaya başlandı.

8 Mart en başından işçi ve emekçi kadınların yarattığı bir gündür. Daha o zamandan burjuva kadın hareketi ile işçi kadın hareketinin talepleri arasındaki farkların altını çizen öncü sosyalist kadınlar, kadının özgürleşmesi mücadelesindeki temel eksenin işçi kadınların sınıf mücadelesinin, yani sosyalizm mücadelesinin kazanılması olduğunu ortaya koymuşlardı. Clara Zetkin'in desteklediği önergede günün adı 'Emekçi Kadınlar Günü' olarak özel olarak vurgulanmıyordu, ama 8 Mart, sosyalist teori ve politikalar etrafında örgütlenmiş işçi sınıfı partilerinin, sendikaların farklı ülkelerdeki mücadelelerinin içinden doğmuş, en başından beri teorik, politik mücadele ve örgütsel kökleri itibarıyla bir emekçi kadınlar günüydü. Sadece kadınlara oy hakkı için değil, emekçi kadınlar için haklar, anneler ve çocuklar için sosyal destek, bekâr annelere eşit muamele ve yuva sağlanması, ücretsiz yemek dağıtımı, okullarda ücretsiz olanaklar, uluslararası dayanışma vb. için talepler yükseltildi. Temel hedefi çok daha büyüktü: kapitalizmi alt etmek, sosyalizmin zaferi ile ücretli köleliği, eğitim ve bakımın sosyalizasyonu ile kadınların ev köleliğini ortadan kaldırmak.

2. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde yaptığı konuşmasında, feminist olduğunu iddia edenlerin tersine yaşamı boyunca sosyalist olan Clara

Zetkin'in "Kadının özgürlüğü, tüm insanlığın özgürlüğü gibi, yalnızca emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulmasıyla olacaktır." öngörüsü proleter devrimlerin gerçekleştiği SSCB, Çin Halk Cumhuriyeti gibi ülkelerde hayat bulmuştur. Yaşamın tüm alanlarında kadının hak eşitliğini ilan eden ve yasal güvence altına alan Ekim Devrimi'nin daha ilk günlerinde "eşit işe eşit ücret", 8 saatlik iş günü, kadın emeğinin korunmasına, anne ve çocuğun korunmasına dair yasaları ilan eden kararname yayımlandı. Sovyet iktidarı, annelik ve ev kadınının ev içi faaliyetlerini, toplumsal üretimdeki çalışmaya denk, toplumsal fonksiyonlar olarak tanıdı. Bunlar sadece kâğıt üzerinde kalmadı ve kadınlar için kurslar, meslek okulları açıldı, toplumsal üretime katılabilmeleri için kreşler, yurtlar, yatılı okullar, etüt merkezleri ağı yaratıldı, mahallelere, tek tek fabrikalara dek örgütlenen yemekhaneler, kantinler, çamaşırhaneler, dikimevleri kuruldu. Kadınlar muazzam bir gelişme içinde üretime, toplumsal hayata çekildi. 1954 yılında kadınların %70-80'i çalışıyordu. Sanayide çalışan kadınların oranı, bütün işçi ve hizmetlilerin %45,5'ini oluşturuyordu. Yine, yüksek okul mezunu kalifiye elemanların %53'ünü, orta dereceli kalifiye elemanların %66'sını, doktorların %76'sını, tüm sağlık çalışanlarının %91'ini, hukukçuların %31'ini, öğretmenlerin %70'ini kadınlar oluşturuyordu. 1956 yılında devlet idaresinin en üst organlarında kimisi bakan, bakan yardımcısı, kimisi seçilmiş Sovyet başkan veya başkan yardımcısı 4534 kadının bulunması,

pratikte devlet idaresinde güçlü kadın kadrolarının nasıl bir gelişme ve ilerleme yaşadığını göstermektedir. 1955/56 yılında yüksek okul ve üniversitelerde öğrenim gören öğrencilerin %50'ye yakını kadındı. Aynı yıllarda SSCB bilimler akademisi çalışanlarının %42,3'ü kadındı. Üniversitelerde öğretim elemanlarının %30'undan fazlasını kadınlar oluşturuyordu. Bütün bunlar, 39 yıl öncesinde kadınların eğitim hakkından neredeyse tamamen yoksun olduğu bir ülkede gerçekleştirildi.

1975'te Birleşmiş Milletlerin 8 Mart'ı "Kadınlar Günü" ilan ettiği deklarasyonda Clara Zetkin'in adının bile geçmemesi tesadüf değildir. Birleşmiş Milletler'in çok öncesinde sosyalistler, devrimciler, işçi kadınlar sınıf savaşımları içinde, kahramanca mücadele ederek kendi 8 Mart'larını yaratmışlardı bile... Bunları yok sayan burjuva ideolojisi, sol görünümlü reformist, feminist anlayışlar da bu gerçeği çok iyi bilmektedirler, ama inkâr ederler. Özellikle son yıllarda feminist hareketin çeşitli varyasyonları ve reformist hareket ve anlayışlar devrimci kadın hareketleri üzerinde hem pratik hem de ideolojik hegemonya kurmuştur. Devrimci, sosyalist kadın hareketlerini kendi düzen içi çizgileri doğrultusunda yönlendirmekte ciddi başarılar elde etmişlerdir. Tarihi çarpıtanların aksine kadınlar, 8 Mart'ı Fransız İhtilali'nde, Paris Komünü'nde, Ekim Devrimi'nde, Çin devriminde, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda faşizme karşı, takip eden süreçlerde Latin Amerika'da, Vietnam'da, Afrika kıtasında, Ortadoğu'da yani dünyanın her köşesinde sınıf mücadelesinde, devrimci ve ulusal mücadelelerde ilmek ilmek ördüler, kadının, insanlığın devrimci tarihini yazdılar. Kadınların kurtuluşunu, toplumsal kurtuluş mücadelesinde görüp Proletarya Partisi saflarında savaşmış ve Halk Savaşı'nın ön saflarında şehit düşmüş yiğit kadınlarımız, yoldaşlarımız Meral, Barbara, Ayfer, Münire, Kamile, Leyla, Perihan, Nergiz, Fehiman, Yıldız, Dilek, Nilüfer, Nurgül, Emel, Mehtap, Sefagül, Nurşen, Gülizar, Fatma, Derya, Hatayi, Gamze, Gül, Esrin, Rosa, Asmin... ülkemiz topraklarında yazmaya devam ettiler 8 Mart'ın tarihini. Bu tarih yazılmaya devam ediyor...

8 Mart'ın anlamı, önemi, onuru bu tarihte yatmaktadır.

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ HAFTASININ İLANI

SAVAŞMADA KARARLILIĞIN, DİŞE DİŞ BİR MÜCADELENİN KABULÜDÜR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

“Şehitler Haftası” kavramı 1970’lerin Türkiye’inde yeni bir kavramdır ve ilk kullanan Proletarya Partisi olmuştur. Türkiye’nin ‘70’li yılları kitlelerin devrime doğru aktığı, faşizmin bu akışın önüne geçmek için halka, devrimcilere azgınca saldırdığı, dört bir yanda faşist namluların can aldığı ve durmadan cenazelerin kalktığı yıllardır. Çatışmalarda, pusuda veya işkencelerde şehit düşenler arasında kuşkusuz Proletarya Partisi’nin seçkin üye ve militanları da bulunmaktadır. Proletarya Partisi, “Parti ve Devrim Şehitleri Haftası” olarak yılın belirli bir haftasını (Ocak ayının son haftası) belirlerken, şehitler kervanının her gün çoğalarak ilerlemesinin elbette bir rolü vardı fakat nasıl bir ülkede, hangi sınıf ilişkileri ve nasıl bir devlet yapısı altında yaşadığımız konusu belirleyici olmuştur. Bu sorular Türkiye’nin nesnel gerçekliğine dairdir ve cevabın doğruluğu “Nasıl bir devrim ve hangi strateji?” biçimindeki sorunda yanıtını getirir. Proletarya Partisi için yanıt Demokratik Halk Devrimi ve bu devrimi gerçekleştirmenin yolu olarak, Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisidir. Bu yol, küçük bir kuvvetin kendinden kat be kat büyük bir kuvveti yenilgiye uğratmasının biricik yoludur. Başlangıçta dağınık gerilla birliklerine dayanır, savaş içerisinde adım adım büyüyerek gelişir ve halkın ordusuna doğru yol alır. Bu strateji düşmanı parça parça yıkmakla kalmaz, elinde bir güç haline geldiği sınıfın iktidarını da parça parça kurar. Ki yalnızca yıkmak değil, kurtarılmış bölgeler biçiminde kendi iktidarını kurmak bu stratejinin ayırt edici özelliğidir. Proletarya Partisi, Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisine, silahlı karşı-devrimin karşısında silahlı devrime dayanan bir mücadelenin sonuçlarını ön görerek, yılın belli bir gününe ta-

rihlenmiş biçimde “Parti ve Devrim Şehitleri Haftası”nı ilan etmiştir.

Geride bıraktığımız yıllar içerisinde binlerce komünist, devrimci, yurtsever şehit düşmüş, bu yolda ölüm-süzleşmişlerdir. Devrimin bilançosu yapılan fedakârlık ve ödenen bedeler ile mücadele arasındaki mesafeye ölçülmez fakat ortaya çıkan sonuçlar birer olgudur ve var olan gerçeği değiştirmek için, daimî olarak kavranmayı talep eder. Proletarya Partisi kuruluşunun 50. yılında, nesnel gerçeği kavrama ve değiştirme eylemini yani önderlik ettiği Demokratik Halk Devrimi’ni gündemleştirmiş, savaş ve savaşın sorunlarına vakıf olma, devrimi geliştirme gibi temel meselelerde belli başlı engeller üzerinde yoğunlaşmıştır. Çözüm bekleyen sorunların ağırlığını bir bir yinelemeyeceğiz, bunlar birer gerçekliktir ve gerçekler onu kavrama, değiştirme çizgisinde ısrar edenlerden yanadır.

Komünist Partisi olgusunun kavranması, sınıf mücadelesi içerisinde belirleyici rolünün bilince çıkartılması, bu ağır sorunlarımızdan yalnızca biridir. Bütün ustalar, devrimi gerçekleştirmiş, geliştirmiş bütün önderler “parti” derler; Parti olmadan yapılmış olanların hiçbirisi yapılamaz, proletaryanın devrimi gerçekleşemezdi. Partiyi sağlamlaştırmak, Partiyi güçlendirmek gibi kavramlar sınıflar mücadelesi ve Komünist Partisi kavrandığı vakit yeterince anlaşılır olur ve yapılması gerekenler en ileri düzeyde yapılır. Kitlelerin mücadelesindeki kendiliğindenliği anlamamız gerekiyor, kitleler bir KP önderliğiyle buluşmadıkça, KP’nin önderlik çizgisi üzerinde ilerlemedikçe volkansız biçimde patlasa bile kurucu olamaz, daha doğrusu nihai kurtuluşuna doğru gidemez. KP’nin önderliği, kitlele-

rin bu önderlik çizgisi üzerinde hareket etmesi bizim gibi ülkelerde savaş içerisinde ve adım adım gerçekleşir. Komünist Partisi savaş ortamı içerisinde ve savaşı kumanda ederken çelikleşir, gelişir. Halk Ordusu’nun evrimine baktığımızda o da KP gibi savaş içerisinde inşa olmakta, gelişmektedir. Savaş aynı zamanda “hegemonya” inşasıdır, geliştikçe kitlelerin bilincini değiştirir, dolayısıyla savaş sürecinin sonuçlarından biri de hegemonya oluşumu ya da tesisidir. Kitleler söylemlerimizde yani ona taşıdığımız politikalarımızda kendi çıkarlarını görecektir, bu söylemler kitlelerin bilinci üzerinde etkiler bırakacaktır, fakat kitleler açısından da pratik belirleyicidir. Aslında gerçekleşen iktidar oluşumu yani Kızıl Siyasi Üslerdir. Ekonomik, sosyal, siyasal kültürel gibi hayatın bütün alanlarında yaşama geçirilenin halkın çıkarları olduğunu halk bizzat görecektir, kurulan halkın iktidarı-yönetimidir. Böyle bir savaş hayatın akışına bağlı, rastgele ilerleyen, tamamen nesnel koşulların belirlediği değil, stratejiye bağlı yani savaşın yasalarını kavramış ve bir sınıfın çıkarlarını gerçekleştirmek üzere, özele uyarlanmış/özümlenmiş bir savaştır. Birincisinde kendiliğindedir ve hatta kendiliğindedir. Sınıflar mücadelesinde karşı kutbu oluşturan ve egemen konumdaki sınıf ve tabakalarla kendi çıkarları adına çatışan halk kitleleri, bu savaşı ya da çatışmayı kendi iktidarını kurmak üzere yürütmediği, yönetmediği için kendiliğindedir. Yaktığı ateşler ne kadar yükselirse yükselsin kendiliğinden olan gerçekliği nedeniyle tayin edici olamadan sönüp gitmeye mahkûmdur. Komünist Partisinin önderliğindeki savaşla buluşmadığı, onun gücü olmadığı sürece bu ebedi bir mahkûmiyet olarak kalacaktır. Gezi İsyanı sonrası popülerleşen “yakarsa dünyayı garipler yakar” sözünü hatırlayalım: O denli öfkeli olduklarına şüphe yok, yıkıcı güçlerini ise zaten biliyoruz; yakarlar yakmasına ama birlikte yanarlar. Komünist Partisi önderliğindeki savaş yakar, yıkar ama inşa da eder, bu bakımdan kurucu bir savaştır. Komünist Partisi ve onun rehber aldığı MLM sınıfsız bir dünyayı, böyle bir dünya için savaş-

mayı teoriler arasında bulup çıkartmamıştır; temsil ettiği sınıfın üretim içerisindeki yeri ve mülkiyet ilişkisindeki konumundan çıkartmıştır. Bu sınıf, halkın sadece en devrimci, en ileri kesimini oluşturmuyor, nihai çıkar sınıfları, bu sınıfların oluşumuna imkân sunan mülkiyet biçimini yok etmek olduğu için, kendisiyle birlikte bütün sınıfları tarihe gömmek gibi, tarihsel bir misyona sahiptir ve bu da ona, sonuna kadar tek devrimci sınıf niteliği kazandırır.

Komünist Partisinin ideolojik donanımı, komünizme değin sürecek bir uzun yürüyüşü içerir. En ileri hedefi, başka bir ifadeyle “azami programı” komünizmdir, şüphesiz her şey komünizmde donup kalmayacaktır fakat sonrası için bir belirleme bugün açısından gerçekçi değil. Bu uzun yürüyüş ve ona tabi bütün süreçler, aşamalar halkın kendiliğinden bilincinin ve bu bilincin kumandası altındaki kendiliğinden hareketin ne konusudur ne de kalkışacağı bir sorundur. Ya KP önderliğinde sınıfsız, sömürsüz dünya için kesintisiz devrimler ya da azgın bir sömürü, yağma! Ya barbarlık ya sosyalizm! Ara bir yol yok ama dünya barbarlığa da kalmayacak, bütün ezilen halk eni sonu KP’lerini kuracak ve dünyayı emperyalist egemenlere dar edeceklerdir. Komünist Partisinde olmanın, KP ile birlikte yürümenin, KP’nin bayrağı altında savaşmanın farkını veya tarihsel anlamını özetlemek istedik.

Bugün ve daima Partinin bayrağı altında toplanan tüm yoldaşlarımız, Komünist Partisini ve onun rolü sorununu incelemek, tartışmak gibi bir görev edinmelidir, öyle ki nitelik kazanmak bu görevin gerçekleşme düzeyiyle alakalıdır. 50. yılı fırsat bilerek böyle bir çalışmaya girilmeli, genel olarak KP olgusu, özelde ise Proletarya Partisi incelenip, tartışılmalıdır. Komünizm güzergahını terk etmeyen, zayıflıklarını sorunlaştırma cesaretini bırakmayan ve halkımızın dağınık ve kendiliğinden yürüttüğü sınıf savaşını, Halk Savaşı’yla buluşturmak, bu strateji rehberliğinde ilerletmek iddia ve kararlılığını sürdüren ve şimdi 50’inde olan bu Parti’ye şan ve şeref olsun.

FRANSA'DA YAKLAŞAN SEÇİMLER VE SOKAK HAREKETLERİ

Seçim süreçleri, dünyanın her coğrafyasında olduğu gibi Fransa'da da kitlelerin politize olduğu, egemenlerin çizdiği sınırlar dahilinde de olsa politik ortamın geliştiği süreçler olmaktadır. Fransa'yı özgün kılan "sandığa gitme" oranının düşüklüğü bir veri olarak bu "politize" olma halinin düşüklüğünü gösterse de esasta süreci sadece seçim günü ya da sandığa gitme oranı olarak ele almamak gerekmektedir. Keza sandığa gitme oranı düşük olsa da seçim gününe kadar süren tartışmalarda vurguladığımız politize olma hâli söz konusudur.

Avrupa Birliği emperyalizminin en önemli dışlılarından olan Fransa'da seçim süreçleri dahil her türlü gelişme; egemenler tarafından, emperyalizmin konumlanması ve güncel gelişmeler bağlamında ele alınmaktadır. Nisan 2022 Cumhurbaşkanlığı seçimleri de bu bağlamda gerçekleşecektir. Sistemin dünya ölçeğinde yaşadığı ekonomik ve politik krizler, pandeminin "yıkıcılığı" elbette emperyalistlerin nasıl hareket edeceğini belirleyen başat unsurlar olmaktadır. Seçim süreci öncesi birçok saldırı ve hak gaspına karşı halihazırda gelişen sokak hareketleri ve eylemlerin, seçim sürecine giren bir emperyalist devlet için hasır altı edilemeyeceği de aşikardır. Bu noktada yazımızın ilerleyen bölümlerinde gelişen sokak hareketlerine değinmeden önce seçim sürecindeki Fransa'yı kısaca ele almak iyi olacaktır.

Fransa'da genel anlamda seçimler son süreçlerde ittifaklar üzerinden şekillenmektedir. Çatı adaylarının öne çıkarıldığı, tartışmaların televizyon, internet vb. araçlarla işlendiği ve kısmi anlamda kitlelerin sadece bu cephe etrafında bir politize olma durumundan söz edilebilir. Fakat yine güncel süreci de göz önüne alarak, kitlelerin bu yönlü düşük politize olma halinden uzaklaştığını da görmekteyiz. Özellikle son birkaç yıllık süreçte emperyalizmin yaşadığı krizler ve bunların geniş halk kitlelerine olan etkisi, elbette bu düşük politize olma halini ortadan kaldırmaktadır. 68 kuşağının da etkisiyle sokak eylemleri ve grevler konusunda oldukça

"cömert" hareket eden işçi sınıfı ve emekçiler, kapsamlı saldırı dalgalarına karşı da doğal olarak sokakta konumlanmaktadır. Son sürece gelene kadar bu hareketlere damgasını vuran Sarı Yelekliler Hareketi ve pandemi sürecinde geçirilen Yeni Güvenlik Yasası karşıtı eylemler olmuştur. Toplamda milyonları bulan kitleler sokaklara çıkmış ve yoğun çatışmalar da yaşanmıştır. Yine son süreçte özellikle çiftçilerin eylemleri yoğunlaşmış bu eylemler blokajlar ve çatışmalara da evrilmiştir. Yine en başından beri sü-

regelen milliyetçi saldırı ve politikalar da yine krizlerin derinleştiği süreçlerde yoğunlaşmaktadır. Yine bu noktada Fransa'da gelişen milliyetçi-faşist örgütlenmelerin de altını çizmek gerekmektedir. Farklı şehirlerde farklı isimler altında kurulan ya da tekrar "aktif edilen" milliyetçi-faşist örgütlenmeler sokaklarda cirit atmakta, göçmenlere dönük saldırılar için açıktan tehditler savurmaktadır. Bu noktada geçtiğimiz birkaç yıl içinde anti-faşistlerin kararlı tavrı ve eylemleri sonucu resmi anlamda "kapatılan" kurumlar olsa da emperyalizmin böylesi bir ihtiyacı hala sürmekte ve bu örgütler kendilerine alan bulmak-

tadırlar. Yine seçimde başkan adaylarından olan Eriz Zemmour isimli faşistin göçmen karşıtı söylemleri de sistemin vizyona çıkardıklarına bir örnektir.

Politik atmosferin özet olarak böyle olduğu, genel olarak sandığa gitme sayısının fazla olmadığı bir süreçte seçimlerin ne kadar etki eden bir tartışma konusu olacağı bilinemezken seçim günü bu tartışmaların kesilmeyeceği de aşikardır. Maoistler ve kimi çeşitli grupların yaptığı boykot çağrısı

tadır. Kitlelerin ilgisinin bu noktalara kanalize edilmeye çalışılması ve halkın gerçek sorunları yerine böylesi yapay tartışmaların ikame edilmesi elbette sistemin bilinçli bir tercihidir.

2022 Nisan seçimlerinde Cumhurbaşkanlığı'na aday profilleri de kitlelerin güvensizliğini etkileyen bir faktör olmaktadır. Zira tüm sistem partilerine, liderlerine ve adaylarına karşı güçlü bir güven sorunu dünden bugüne gelen sorunlar, çözüm üretilmeyen meseleler yüzünden derinleşmiştir. Bir önceki seçimde artık ayırt edemeyecek kadar birbirine benzeyen geleneksel ve yerleşik sistemin temsilcileri olan "Sosyalist" parti ve Cumhuriyetçiler ciddi bir gerileme yaşamıştır. Bu durum, bu iki yapının da içinde olmayan Emanuel Macron'un faşist Le Pen'e karşı seçilmesine yol açmıştır. Macron bu seçimde de en güçlü aday olarak ortaya çıkmaktadır. Yine aynı şekilde faşist Maria Le Pen ile bir yarışa gireceği ön görülmektedir çünkü yerleşik olan partilere olan güven sorunu ortadan kalkmamıştır. Bir önceki seçimde yerleşik partilerden birinin cumhurbaşkanı çıkarılmadan da sistemin yürüyebileceği görülmüştür. Bu bağlamda önceki seçimde bu eksendeki tartışmaların bu seçim sürecine göre daha düşük düzeyde tartışılması söz konusudur. Ancak sistemin hâlâ faşist partileri ve liderleri kitlelere karşı bir sopa olarak kullanması, bu eksende kitleleri yönlendirmesi gerçekliği yaşanmaktadır. Bu kuşkusuz sistemin aynı zamanda gerici politikalarını kolaylaştırıcı bir unsur olmaktadır.

bir kenara, kitlelerin seçime ilgisizliği ve oy oranının düşüklüğü, değerlendirme için belli doneler vermektedir. Açık ki politik bir tercih olarak ortaya çıkan bir boykot tavrı olmasa dahi sandığa ilgisizlik esasta var olan sistemden hoşnutsuzluk, umutsuzluk olarak değerlendirilebilir. Tüm toplumsal güçlerin ve kesimlerin politize olduğu koşullarda, seçimlere ilgisizliğin bu eksende önemli bir tutum, sistemden kopuş ya da beklentisizlik haline işaret etmektedir. Özellikle başkanlık seçimlerinde geçtiğimiz yıllarda (seçimlerde), adayların birbirini tapelerle, tehditlerle ekarte etmeye çalıştığı ve yer yer başarılı olduğu pespaye pratikler de gündem olmak-

Seçim süreçlerindeki bu yapay tartışma ortamlarına rağmen özellikle işçi sınıfı ve emekçilerin esas gündemi kendi sorunları olmaktadır. Bu noktada gelişen sokak eylemleri de bunun göstergesidir. Sendikaların grevlerinden çiftçilerin yol işgallerine kadar birçok eylem Fransa sokaklarını sarsmaktadır. Buradan hareketle "eylemler ve grevler ülkesi" Fransa'da kitle hareketlerinin büyümesi oldukça olasıyken, bunun daha radikal talepler etrafında örgütlenen, disiplinli bir proleter çizgide yürüyecek devrimci eylemlere dönüşmesi de elbette olasıdır.

Mao Zedung; Kültür, Sanat ve Edebiyat II

"Günümüz dünyasında tüm kültür, edebiyat ve sanat, belli başlı sınıflara aittir ve belirli politik çizgiler içindedir. Sanat aşkına sanat, sınıflar üstü sanat, politikadan kopuk veya bağımsız sanat diye bir şey yoktur. Proleter edebiyat ve sanat, tüm proleter devrimci davanın parçalarıdır; onlar, Lenin'in dediği gibi, bütün devrimci mekanizmanın dişlileri ve tekerleridir." (Mao Zedung, "Edebiyat ve Sanat Üzerine Yenian Forum Konuşması")

Mao Zedung'un da belirttiği gibi sanat ve edebiyatı var eden emekçi halkların belleği ve emeğidir. Sanat ve edebiyat, proletaryadan bağımsız düşünülemez. Kapitalist zorbanın emekçi sınıflardan koparmaya çalıştığı sanat, ne kadar güç kullanılırsa kullanılsın yaratıcısı olan ezilen sınıftan ayrılamaz. Bu perspektifte ilerlediğimiz, "Mao Zedung; Kültür, Sanat ve Edebiyat" yazımızın ikinci kısmında Kültürel Çalışmada Birleşik Cephe ve "Yüz Çiçek Yan Yana Açsın ve Yüz Düşünce Akımı Birbiriyle Yarışsın" başlıkları üzerinde duracağız.

KÜLTÜREL ÇALIŞMADA BİRLEŞİK CEPHE

30 Ekim 1944

Mao Zedung, cephenin nihai amacını Japon emperyalizmi karşısında Marksist-Leninist ideoloji ile donanmış bir devrimci zafere ulaşmak olarak tanımlamaktadır. Çalışmalarında, savaşın sürdürülmesini temele koyan Mao, onun ardından üretimin önemine vurgu yapar. Kültürel çalışma ise dikkat çektiği bir diğer temel meseledir. Kültürsüz bir orduyu ruhsuz bir ordunun ise düşman karşısında zafere ulaşamayacağını belirterek, kültürel çalışmanın halk savaşındaki yerini göstermektedir. Bu anlamda Yeni Demokratik Devrim doğrultusunda sürdürülen savaşın devamlılığı kadar üretmek ve kültürel gelişim de nihai olarak varılacak zafer için gerekli çalışmalardır.

Kültürel çalışmada geniş bir birleşik cephe, halkın sahip olduğu kör inançlarını, cehaletlerini ve sağlıksız alışkanlıklarını değiştirmek üzere ser-

gilenecek mücadele için zorunludur. Mao, birleşik cephe için iki ilkenin varlığını işaret eder: "Birincisi birleşmek, ikincisi ise eleştirmek, eğitmek ve yeniden biçimlendirmek." Birleşik cephede; teslimiyetçiliğin, başkalarını küçümseyici tutumun ve hor gören sekte anlayışın varlığı zarar vericidir ve engellenmesi gerekir. Mao, devrimcilerin takınması gereken yaklaşımı, "Bizim görevimiz, yararlı olabilecek bütün eski tip aydınlarla, sanatçılarla, hekimlerle birleşmek, onlara yardımcı olmak, onları düzeltmek ve yeniden kalıba dökmek" diyerek açıklamıştır.

Mao Zedung, yarattıkları yeni kültürü, halk kültürü olarak görmektedir. Onun öncülük ettiği kültür çalışmalarında, kültür emekçileri halkın yanında ve halk için yorulmadan çalışmalı, halkın çıkarlarını göz önüne alarak onlara hizmeti benimsemelidir. Kültür emekçisi kitlelerle birleşmekten geri durmamalı, bunun zorunluluğunu kavramalıdır. Kitlelerden kopan bir çalışmanın yeni kültür devriminde

önemini yitireceği unutulmamalıdır. Bu anlamda halkın istekleri doğrultusunda çalışmalar örülmelidir. Yani yeni kültür, bireyselliği dışlamakta ve kitlelere göre hareket etmelidir.

"Sık sık şöyle bir durumla karşılaşılır: Kitlelerin nesnel olarak belirli bir değişikliğe ihtiyacı vardır, ama öznel olarak henüz bu ihtiyacın bilincine varmamışlardır ve bu değişikliği yapmak için henüz istekli ya da kararlı değildirler. Böyle durumlarda sabırla beklemeliyiz; ikna çalışmamız sonucunda kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya, değişiklik için istekli ve kararlı bir duruma gelinceye kadar, o değişikliği yapmamamız gerekir. Yoksa, kendimizi kitlelerden koparıyoruz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece, onların katılmalarını gerektiren bütün çalışmalar kâğıt üzerinde kalır ve başarısızlığa uğrar!" (Mao, 1944)

***

Mao Zedung'un, "Liangşan Dağı Asilerine Katıldım" oyununu seyrettik-

Sanat ve Edebiyat Üzerine Beş Belge, Pekin, 1967

YÜZ ÇİÇEK YAN YANA AÇSIN VE YÜZ DÜŞÜNCE AKIMI BİRBİRLERİYLE YARIŞSIN

27 Şubat 1957

“Yüz çiçek açsın, yüz fikir yarışsın, sanatın ve bilimin ilerlemesini destekleme politikasıdır ve ülkemizde sosyalist kültürün serpilmesidir. Sanatta farklı biçimler ve tarzlar özgürce gelişmelidir ve bilimde farklı düşünceler özgürce yarışmalıdır. İdarî tedbirlerin sanatın veya düşüncenin belirli bir tarzını dayatmak ya da diğerlerini yasaklamak için kullanılması, sanatın ve bilimin büyümesinde zararlıdır. Sanatta ve bilimde doğru ve yanlış sorunu sanatsal ve bilimsel çevrelerde özgür tartışma yoluyla ve bu alanlarda pratik çalışma yoluyla çözülebilir. Acele üslupla çözülemezler.”

Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine, 1957

Enternasyonal devrimci mücadele içinde herkesin benimsediği, geniş halk kitleleri tarafından ezberlenmiş “Yüz Çiçek Yan Yana Açsın ve Yüz Fikir Birbiriyle Yarışsın” (Farklı söylem biçimlerini barındırır. Bkz: Yüz düşünce akımı, yüz fikir, bin fikir gibi) sloganının ortaya çıkışına değinmenin önemli olduğunu düşünmekteyiz.

Mao, sloganların ortaya çıkışı için şu çıkarımı yapmıştır: “Çin’in somut koşullarının ışığında, sosyalist toplumda çeşitli türden gelişmelerin varlıklarını sürdürdükleri gerçeğine dayanılarak ve ülkenin iktisadi ve kültürel gelişmesinin ivedilikle hızlandırılması gerekliliği karşısında ortaya atılmıştır.”

Bu anlayış, yeni kültürde sanatın ve bilimin gelişmesi, ilerlemesi ve bir sosyalist kültürün büyütülmesinde amaç olarak ilke edinilmiş ve gelişimin farklı düşüncelerin tartışılmasıyla sağlanacağına inanılmıştır.

Mao, sanatın, iktidarlar tarafından zorla benimsetilmeye çalışılmasını ve bir üslup üzerinde dikta anlayışı takınılmasını, sanatın ve bilimin gelişimine ket vuracağına inanmaktaydı. Ona göre sanata ve bilime dair getirilen eleştiriler susturulup veya kestirip atılmamalı, özgür tartışma ortamları yaratılarak pratik çalışmalarla çözüme ulaştırılmalıydı. Marksizmin gelişme yasası olarak da gördüğü, doğrunun her zaman yanlışla mücadele içinde geliştiği savunması, sanat ve bilim için de geçerlidir: “Doğru, iyi ve güzel her zaman yanlış, kötü ve çirkinlikle karşıtlık içinde var olur ve bunlarla mücadele içinde gelişir. İnsanlık belli bir yanlış reddedip belli bir doğruyu benimsedikten sonra bu kez yeni doğrularla yeni yanlışlar arasındaki mücadele başlar. Bu mücadelenin sonu yoktur.”

Yüz fikir birbiriyle yarışsın sloganıyla birlikte karşı devrimci fikirler karşısında sergilenecek tavır öne çıkan bir diğer önemli konudur. Karşı devrimci, Marksizmi çürütmeye çalışan ve yeni kültür devrimine bilinçli olarak zarar verenler karşısında takınılacak tavır, onları söz özgürlüğünden yoksun bırakmaktır. Mao, “karşı devrimcileri söz özgürlüğünden yoksun bırakacağız” söyleminin çarpıtılması olasılığını göz önünde tutarak bu konuda kapsayıcı bir açıklama getirmiştir: “Ama halk içindeki yanlış düşünceler apayrı bir sorundur. Bu tür düşünceleri yasaklamak ve açıklanmalarına olanak tanımamak yarar sağlar mı? Kuşkusuz, hiçbir yarar sağlamaz. Halk içindeki ideolojik sorunları, insanın düşünsel dünyasıyla ilgili sorunları ele alırken, kaba ve kestirme yöntemler kullanmak yalnızca yararsız değil, aynı zamanda son derece zararlıdır. Yanlış düşüncelerin açıklanmasını yasaklarsanız, bunların oldukları gibi kalmalarını sağlamış olursunuz.”

Doğru düşüncelerin kazanılması ve pekiştirilmesi; tartışma, eleştiri ve ikna yöntemi uygulanmasıyla gerçekleştirilebilir. Bu şekilde yanlış düşünceler alt edilirken, var olan sorunlar gerçek anlamda çözüme kavuşturulur. (Bitti)

ten sonra Pekin Operası Tiyatrosu’na yazdığı mektup, ‘sanat kim içindir ve sanatı yaratan kimdir’ sorularına cevap niteliği de taşımaktadır. O mektupta Mao, “Tarihi yaratan halktır” diyerek, halkın sahip olduğu gücün altını çizerek başlar ve devam eder: “Oysa eski opera (ve halktan kopuk olan tüm eski sanat ve edebiyat) halkı hor görür ve sahneyi hanımlar, beyler ve onların şımarık çocuklarıyla doldurur. Şimdi sizler, baş aşağı çevrilen tarihi yeniden ayakları üstüne oturtunuz, tarihi gerçeği geri getiriniz.” Mao, “Liangşan Dağı Asilerine Katıldım” oyununun, operayı devrimciyleştiren, operanın burjuvazinin tekelinden kurtaran yeni kültürün eseri olduğunu ve örnek alınması gereken bir başlangıç olduğunu ifade eder.

‘Liangşan Dağı Asilerine Katıldım’ Adlı Pekin Operasını Seyrettikten Sonra Yanan’daki Pekin Operası Tiyatrosuna Mektup, 1944

***

Uzun Yürüyüş

‘Lu Şih’

Kahırlıdır ya Uzun Yürüyüş

On bin uçurum ve on bin azgın seli

Geçti Kızıl Ordu kuşlar gibi.

Nazlı dalgacıklardır önümüzde

Beş Sıradağlar

Ve görkemli Vumeng yuvarlanır ufacık toprak gibi.

Altın Kumun sıcak suları

Okşar bulutların sardığı dik yamaçları,

Demir zincirli köprüler Tatu Irmağında soğuk.

Minşan’ın karlarında bin li’yi neşeyle geçtik,

Üç ordu ilerliyor, gözlerinde sevinç.

Mao Zedung, Ekim 1935

1957 yılında, Keh-çia ve diğer yoldaşlar için kaleme aldığı mektubunda Mao Zedung, şiirlerini resmi olarak yayınlanmasını istemediğinden bahseder. Yazdığı şiirlerin eski tarzda yazıldığını ve genç kitlelerin yanlış bir eğilime yöneltmekten ve onlar üstünde kötü bir etki bırakabileceğinden korktuğunu dile getirmişti. Bununla birlikte mektubunda, şiir dergisinin çıkartılmaya başlanmasını yararlı görmüş ve bunu büyük bir heyecanla karşılamıştı. Onun ısrarla üstünde durduğu temel ilke ise şiirlerin modernleştirilerek yazılması ve eskiyi barındırmamasıydı. Mao, klasik biçimin, gençlerin fikirlerini körelteceğini ve engelleyeceğini her konuşmasında ısrarla belirtmekteydi.

Halk Savaşı ve HKP (Maoist) tutsakları ile dayanışma toplantısı

HABER MERKEZİ- 2022 Ocak ayında İtalya'da, "Hindistan'daki Halk Savaşını Uluslararası Destekleme Komitesi" (International Committee in Support to the People's War in India) tarafından koordine edilen dayanışma toplantısına; Türkiye, Galiçya, Tunus, Avusturya, Afganistan, Fransa, İtalya'dan Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler katıldılar. Tüm dünyada devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler ve Hindistan'da Halk Savaşı'nda şehit düşen halk savaşçıları ile komünistler anısına yapılan saygı duruşu ve Enternasyonal marşının söylenmesiyle toplantı başladı.

Yapılan uluslararası toplantıya katılan parti ve örgütler yaptıkları konuşma ve değerlendirmelerde Hindistan'da süren Halk Savaşı ve Yeni Demokratik Devrim mücadelesine nasıl ve hangi etkinlik biçimleriyle destek vereceklerine dair görüş ve önerilerini sundular.

TKP/ML Enternasyonal Komitesi, Hindistan'da, Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde MLM çizgide sürdürülen Halk Savaşı ve Yeni Demokratik Devrim mücadelesiyle proleter enternasyonalist ruhla dayanışmayı sürdüreceklerini belirtirken aynı zamanda gerçek proleter enternasyonalizmin komünistlerin kendi ülkelerinde devrimi büyütmeyle olacağını ifade etti. Aynı zamanda, Hindistan Halk Savaşı ile dayanışma kampanyasına ve özelde HKP (Maoist) tutsakları ile dayanışmalarını TKP/ML'nin 50. kuruluş yılı kampanyası faaliyetleri kapsamında da sürdüreceklerini belirtti.

Bu toplantıya çeşitli nedenlerle katılmayan İspanya, Brezilya, Kolombiya, Nepal, Pakistan, Arap Komitesi, Norveç, İsveç, İsviçre

Kanada, Çin vb. ülkelerdeki MLM örgütlerden ve Türkiye'den MLKP tarafından gelen destek mesajları okundu.

Toplantının devamında Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in Kasım 2021'de başlattığı kampanya ve yaptığı enternasyonal dayanışma çağrısı çerçevesinde; Hint gericiliğine ve faşist Modi iktidarının "Prahaar-3" adıyla HKP (Maoist) ve halka karşı yürütülen karşı-devrimci operasyona karşı gerçekleştirilen protestolar ve Hindistan'da sürdürülen Halk Savaşı'yla dayanışma çalışmaları kapsamında, Amerika, Avrupa ve Asya kıtalarında yapılan eylem ve etkinlikler hakkında bilgilendirmeler yapıldı.

Yine, Şubat ve Eylül 2022 tarihleri arasında yapılacak çalışmalar, dayanışma etkinlikleri ve eylem takvimi planlandı. Hindistan Halk Savaşıyla Dayanışma ve Uluslararası Tutsaklar günü nedeniyle 18-24 Mart tarihleri arasında devrimci ve komünist tutsaklarla dayanışma etkinlikleri ve Hint devletinin baskılarını protesto eylemlerine dair etkinlikler yapılması kararlaştırıldı.

Dayanışma faaliyetlerine yönelik ortak afiş tasarlanması dünya genelinde tek tek ülkelerde MLM örgütlerce yapılacak çalışma ve devrimci faaliyetlerin anti emperyalist mücadeleye kapsamda genişletilmesine yönelik devrimci, demokratik örgüt ve çevrelerin desteğinin alınması çabası içinde olunması ve kampanyanın etkisinin genişletilmesine yönelik ortak anlayış benimsendi.

İki gün süren toplantı, "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm", "Lal Salam", "Yaşasın Hindistan Komünist Partisi (Maoist)" sloganları ve Enternasyonal Marş'ın hep birlikte söylenmesiyle sonlandırıldı.

Fransa'nın Reims şehrinde "Faşizme geçit yok!" eylemi

FRANSA - 5 Şubat Cumartesi günü Reims şehrinde, aralarında Partizan'ın da olduğu, Mor-Kızıl Kolektif ve AGE-B'in de desteklediği Reims Anti-faşist Kolektif bileşenleri tarafından "No Pasaran!", "Faşizme Geçit Yok!" şiarıyla eylem gerçekleştirildi.

İrkçi ve faşist parti lideri Maria Le Pen'in Reims'e gelmesi ve protestoların kitleleşmesi nedeniyle, polis kentte yığınak yaptı. Şehrin giriş ve çıkışlarının denetlenmesine ve yoğun polis ablukasına rağmen, Reims'teki devrimci ve ilerici örgütler "faşizme geçit yok" sloganlarını haykırdı.

Eylem, saat 14:00'da Merkez Stadyumu önünde başladı. Burada yapılan konuşmalarda; Fransa'da yaklaşan seçimler öncesi özellikle göçmen düşmanlığı üzerinden yükselen ırkçı-faşist hareketlere karşı oluşturulan anti-faşist kolektifin önemine dikkat çekildi. Yürüyüş boyunca, balkonlar-

dan ve pencerelerden yoğun destek verildi.

Partizan eyleme, "No Pasaran" yazılı, komünist önder İbrahim Kaypakkaya resminin olduğu pankartla katıldı.

Sık sık Fransızca "Faşizme geçit yok" sloganlarının atıldığı yürüyüş, çarşı merkezine kadar devam etti. Burada kısa bir miting gerçekleştirildi. Mitingde anti-faşist kolektif adına bir konuşma yapıldı.

Miting alanında, kendilerine Action Française (Fransız Eylem Hareketi) diyen faşist grup ve faşist lider Le Pen'in sokağa çıkanlara yönelik tehditlerine atfen; "Biz Burdayız, Siz Nerdesiniz!" denilerek meydan okundu.

Yürüyüşün sonuna doğru ortak yapılan açıklamada; "Bizler ırkçılığa-faşizme ve göçmen düşmanlığına asla izin vermeyeceğiz. Faşizme karşı mutlaka birlikte omuz omuza olmak gerekiyor." denilerek eylem sonlandırıldı.

Almanya'da polis araçları ateşe verildi

ALMANYA- 24 Ocak gecesi, Leipzig'in Abtnaundorf semtindeki belediye binasının arka bahçesinde dört elektrikli polis arabası ateşe verildi.

Yapılan açıklamada "Polis yasalarının sıkılaştırılması ve pandemi nedeniyle devam eden kriz, polisler için daha geniş yetkiler sağladı. Her zamankinden daha otoriter ve şiddetli bir şekilde nasıl 'düzen' getirdiklerini görebiliriz."

Açıklamada polisin, Leipzig'de devrimci hareketin 'kriminalize' edilmesine karşı bir gösteriyi nasıl engellediğini hatırlatarak şu ifadelerle yer veriliyor: "Bizi gündüz alırsanız, geceye döneriz."

Bangladeş'te tacize karşı yol kapatan işçiler polisle çatıştı

HABER MERKEZİ- Bangladeş'te Tongi sanayi sitesindeki Tivoli Apparels fabrikasında şirket müdürünün bir işçiyi taciz etmesinin ardından 29 Ocak'ta işçiler tarafından eylem gerçekleştirildi.

Taciz saldırısını protesto eden işçiler greve giderken, fabrika yönetimi tarafından lokavt ilan edildi. Fabrikasının lokavt kararı sonrası işçilerin öfkesi daha da büyürken işçiler 30 Ocak'ta sanayi sitesine giden yolları kapattı. İşçilerin eylemine polis saldırırken işçiler direnişle yanıt verdi. Saldırıda 10 işçi yaralandı.

Eylemlerin 3 fabrikaya yayılması ve büyümesi üzerine lokavt kararı kaldırılırken fabrika yönetimi tacizci müdürün işine son verileceğini açıkladı. Bu karar üzerine işçiler eylemlerine son verdi.

yazının başlangıcı 24. sayfada

ğimiz asla unutulmamalıdır. Onları büyük öncüler, yolu açan ve yolu gösteren büyük öncüler haline getiren şeyin bir savaş olduğu gerçeği kitlelerin zorunlu oldukları eylemin içeriği bakımından büyük önemdedir." denildi.

Partizan adına yapılan konuşmada, ölümsüzleşenlerin yolunun o yolu yürüyerek büyütüleceği vurgulandı. Partizan adına yapılan konuşmanın ardından hapisanelerden tutsak Partizanların gönderdiği mesaj okundu.

Mesajların ardından etkinliğe katılan Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada etkinlik selamlanırken hapisanelerde artan hak gaspları ve tecride karşı mücadele edilmesi, ailelerin evlatlarına sahip çıkması gerektiği vurgulandı.

TDİ konuşmasının ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, 50 yıllık mücadele tarihinde ölümsüzleşenlerin mücadelesinin bugün de devam ettiği, ailelerin örgütlü mücadelesiyle bu iradenin sahiplenileceği belirtildi.

Etkinlik Grup İsyan Ateşi'nin kavga marşları ve ezgileriyle, "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla sona erdi.

BELÇİKA/LIEGE

Liege'de etkinlik Parti şehitleri şahsında, tüm devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Açılış konuşmasında; 'Ülkemiz topraklarında yürütülen sınıf savaşında, silahlı mücadelenin bir tercih değil, aksine bir zorunluluk olduğu, bu bilince sahip olan Partimizin 50 yılda kararlılıkla sürdürdüğü kesintisiz savaştan dolayı her daim faşist TC devletinin yok etmek istedi, ancak hiçbir zaman başarıya ulaşamadı.' denildi.

Anma etkinliğine katılım sağlayan ku-

ruumlardan Aveg-Kon ve yurtsever hareket adına konuşmalar yapıldı.

Daha sonra müzik dinletisi gerçekleştirildi. "Şehid Namırın!" sloganı ile etkinlik sonlandırıldı.

FRANSA/PARİS

30 Ocak Pazar günü Fransa'nın Paris kentinde Partizan tarafından anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma etkinliği, açıklamanın okunmasının ardından ölümsüzler anısına hazırlanan sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Türkiyeli devrimci örgütlerden MLKP, MKP, TKİP, Proleter Devrimci Duruş ve Maoist Komünist Parti (PCM) -Fransa ile etkinliğe katılan kitlenin de konuşmalarının ardından, "50 yıllık mücadele tarihimizde toprağa düşen yüzlerce parti şehidimizin bizlere devrettiği mücadele bayrağı dalgalanmaya devam edecektir. Devrimci değerleri ölümüne savunmanın, ser verip sır vermemenin, sistemle hiçbir biçimde uzlaşmanın, teslimiyetin değil direnişin sembolü olan Partimiz şan olsun. Devrim ve komünizm şehitleri ölümsüzdür!" denilerek anma etkinliği sonlandırıldı.

AVUSTURYA/INNSBRUCK

Partizan tarafından Avusturya'nın Innsbruck kentinde Parti ve devrim şehitlerini anma etkinliği gerçekleştirildi.

Programın akışı içerisinde devrimci marşlar ve şiirler seslendirildi. Ardından TKP/ML MK-SB bildirisi okundu. Sinevizyon gösteriminin ardından Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nden tutsak Partizanların mesajı okundu. 18 Mayıs marşının seslendirilmesinin ardından etkinliğe katılan kitle ve dost kurumlar selamlanarak etkinlik sona erdirildi.

AVUSTURYA/WÖRGL

Avusturya Wörgl'de de Partizan tarafından anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma etkinliği, saat 17:00'de yapılan komünizm ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan adına yapılan konuşmada şunlar ifade edildi: "50 yıllık kesintisiz mücadele pratiğinin yapıtaşı olan şehitlerimiz, devrim andımızı kararlı ve yüksek sesle haykırmamıza vesile olmaktadır. 50 yıllık kavgamızda en önde koşanları, tereddütsüz canlarını feda edenleri, her anımızda, her dakikamızda mücadelemizin en müstesna yerinde koruyor ve anıyoruz. Umutla ve dirençle şehitlerimizin yolunda ilerleyecek, onların ideallerini, iddialarını ve özlemlerini gerçekleştirene kadar durmayacağız."

Anma etkinliğinin kapanış konuşmasında; "50 yıllık mücadele tarihimize toprağa düşen yüzlerce parti şehidimizin bizlere devrettiği mücadele bayrağı dalgalanmaya devam edecektir. Partimizin kuruluşundan bugüne yüzlerce savaşçımızı, onlarca kadromuzu Halk Savaşı'nın nihai zaferi için ölümsüzlüğe uğurladık. Her bir yoldaşımız ölümsüzleştikleri dönemde düşmanın her türlü saldırı ve kuşatmasını ilk göğüsleyenler oldular. Tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür!" denildi.

AVUSTURYA/NEUNKIRCHEN

"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" etkinlikleri çerçevesinde 30 Ocak Pazar günü, Avusturya Neunkirchen bölgesinde bir anma gerçekleştirildi. Proletarya Partisi'nin 50. kuruluş yılı kampanyası kapsamında gerçekleşen anma etkinliği, yapılan açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı.

Etkinlik konuşmanın ardından hazırlanan sinevizyon gösterimi, şiir dinletileri ve ozan Aydın Şafak'ın ezgileri ile devam etti. Etkinlik; "Devrimci değerleri ölümüne savunmanın, ser verip sır vermemenin, sistemle hiçbir biçimde uzlaşmanın, teslimiyetin değil direnişin sembolü olan partimize şan ve şeref olsun" şiarıyla son

buldu.

ALMANYA/STUTTART

Avrupa'nın birçok şehrinde gerçekleştirilen etkinliklerden biri de Stuttgart/Ludwigsburg'da yapıldı.

Etkinlikte Partizan adına yapılan konuşmada kitle selamlandı ve enternasyonal marş eşliğinde gerçekleşen saygı duruşunun ardından hazırlanan programa geçildi.

Ardından sanatçı Ali Çiçek sahne alarak, Meral Yakar için bestelenen marş ve tüm devrim şehitleri için marşlar söyleyerek salonda oldukça olumlu bir tepki aldı.

Sanatçı dostumuzun ardından PŞTA'nın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından kitle tarafından "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları atıldı.

Anma etkinliğimize katılan Maoist Komünist Parti-Avrupa Komitesi ile Maoist Komünist Partisi- Avrupa Örgütlenme Komitesi'nin mesajları okundu. Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası etkinlikleri çerçevesinde İsviçre'nin Basel kentinde anma etkinliği gerçekleştirildi.

İSVİÇRE/BASEL

Bu yıl Proletarya Partisinin 50. kuruluş yılı kampanyası kapsamında Avrupa'nın birçok şehrinde gerçekleştirilecek olan etkinliklerin ilki 23 Ocak Pazar günü, İsviçre'nin Basel kentinde tarafından organize edildi. Anma etkinliği, Parti ve devrim şehitlerinin yer aldığı pankart ve flamalarla görsel olarak hazırlanan salonda yapılan açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından anma programı için hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin açıklaması okundu. Devrimci kurumlara söz hakkı verilen etkinliğin bu bölümünde, etkinliğe katılan ve hem TKP/ML'nin 50. kuruluş yıldönümünü kutlayan hem de Parti ve devrim şehitlerini anan mesajlar sunuldu. Etkinlikte TİKB(B) ve Devrimci Cephe tarafından birer konuşma yapılırken Öncü Partizan tarafından da yazılı bir mesaj sunuldu.

Anma etkinliğinde daha sonra Partizan Çocuk Korosu sahneye çıktı. Çocuk korosunun kısa zamanda hazırladıkları program yoğun ilgiyle karşılandı. Daha sonra çeşitli marşların okunduğu bir müzik dinletisiyle etkinlik sona erdirildi.

Devrim ve Komünizm Şehitleri Anıldı: Şehitlerimiz Bilincimiz, İrademiz, Zafer Yeminimizdir!

"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle birçok bölgede anma etkinlikleri ve yürüyüşleri düzenlendi.

İSTANBUL

Devrim ve komünizm şehitleri Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından Sarıgazi Mezarlığı'na yapılan yürüyüşle anıldı.

"Şehitlerimiz Bilincimiz, İrademiz, Zafer Yeminimizdir" şiarlı pankartla yürüyen kitle sık sık "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganları attı.

Sloganlarla girilen mezarlıkta Proletarya Partisi'nin ölümsüzleşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın mezarı başında anma gerçekleştirildi. Saygı duruşuyla başlayan anmada ant okundu. Saygı duruşunun ardından Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. Partizan adına yapılan konuşmada "Şehitlerimiz yaşanmaz haldeki dünyada yaşanabilir bir dünyanın düşünülmesi kuranlardır. Bir düşten bahsetmemiz bazılarının tuhaf gelebilir ya da düş kurmanın bir kurtuluş yolu olamayacağı söylenebilir. Ne var ki her düş boş değildir, geleceksiz değildir; insanlık, tarihi boyunca düşler kurmuş ve bunların en iyileri zamanı geldiğinde gerçekleşmiştir." denildi.

"Komünistlerin görevinin kitlelerin kaçınılmaz kurtuluş çığlıklarına, eğitimlerine önderlik etmek olduğunu ve şehitlerimizin bu göreve soyunduklarını, bu görevi yerine getirirken ölümsüzleştiklerini bilmeliyiz." denilen açıklama "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" sloganıyla sona erdi.

Anma etkinliği mezarlıkta bulunan devrim ve komünizm şehitlerinin mezarlarına karanfil bırakılmasıyla sona erdi.

SALON ETKİNLİĞİ DÜZENLENDİ

Devrim ve komünizm şehitleri İstanbul'da düzenlenen bir etkinlikte anıldı. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

tarafından düzenlenen etkinliğe çok sayıda şehit ve tutsak ailesi katıldı.

Etkinlik salonuna "Şehitlerimiz Bilincimiz, İrademiz, Zafer Yeminimizdir!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur! Hak Gasplarına, Tecride ve İnfaz Yakmalara Son!", "Tırnağımızla Kazıyor, Kanımızla Yazıyor, Canımızla Kazanıyoruz!" şiarlı pankartlar asıldı.

Devrim ve komünizm şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmada sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonun ardından Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada "Şehitlerimizi anarken onları bir savaşta kaybetti-

yazının devamı 23. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi

t ydemokrasi11

yenidemokrasi20.net

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli
Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20